Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

z dne 12. julija 2018 *

„Konkurenca – Omejevalni sporazumi – Evropski trg električnih kablov – Sklep o ugotovitvi kršitve člena 101 PDEU – Enotna in trajajoča kršitev – Pripis odgovornosti za kršitev – Domneva – Napaka pri presoji – Domneva nedolžnosti – Pravna varnost – Načelo osebne odgovornosti – Neomejena sodna pristojnost“

V zadevi T-419/14,

The Goldman Sachs Group, Inc. s sedežem v New Yorku, New York (Združene države), ki jo zastopajo W. Deselaers, J. Koponen in A. Mangiaracina, avocats,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo C. Giolito, L. Malferrari, H. van Vliet in J. Norris-Usher, agenti,

tožena stranka,

ob udeležbi

Prysmian SpA s sedežem v Milanu (Italija),

Prysmian Cavi e Sistemi Srl s sedežem v Milanu,

ki ju zastopajo C. Tesauro, F. Russo in L. Armati, avocats,

intervenientki,

zaradi predloga na podlagi člena 263 PDEU za, prvič, razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2014) 2139 final z dne 2. aprila 2014 v zvezi s postopkom na podlagi člena [101 PDEU] in člena 53 Sporazuma [EGP] (zadeva AT.39610 – Električni kabli) v delu, ki se nanaša na tožečo stranko, in drugič, znižanje zneska globe, ki ji je bila naložena,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi A. M. Collins, predsednik, M. Kancheva (poročevalka), sodnica, in R. Barents, sodnik,

sodni tajnik: L. Grzegorczyk, administrator,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 28. marca 2017

* Jezik postopka: angleščina.

izreka naslednjo

Sodbo

I. Dejansko stanje

A. Tožeča stranka in zadevni sektor

1 Tožeča stranka, The Goldman Sahcs Group, Inc., je ameriška družba, ki deluje kot poslovna banka in investicijska družba na glavnih svetovnih finančnih trgih. Od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009 je bila prek sklada GS Capital Partners V (v nadaljevanju: sklad GSCP V) in drugih vmesnih družb posredna obvladujoča družba družbe Prysmian SpA in odvisne družbe, ki je bila v celoti last zadnjenavedene, Prysmian Cavi e Sistemi Srl (v nadaljevanju: PrysmianCS), nekdanje Pirelli Cavi e Sistemi Energia SpA, nato Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl. Družbi Prysmian in PrysmianCS tvorita skupino Prysmian, ki je svetovni akter v sektorju podmorskih in podzemnih električnih kablov.

2 Podmorski in podzemni električni kabli se uporabljajo za prenos in distribucijo električne energije pod vodo oziroma pod zemljo. Razvrščeni so v tri kategorije: kabli za nizke napetosti, kabli za srednje napetosti ter kabli za visoke in zelo visoke napetosti. Električni kabli za visoke in zelo visoke napetosti se večinoma prodajo v okviru projektov. Pri teh projektih gre za kombinacijo električnih kablov ter dodatne potrebne opreme, naprav in storitev. Električni kabli za visoke in zelo visoke napetosti se prodajajo po celem svetu velikim operaterjem nacionalnih omrežij in drugim elektroenergetskim podjetjem, večinoma v okviru javnih naročil.

B. Upravni postopek

3 Švedska družba ABB AB je z dopisom z dne 17. oktobra 2008 Komisiji Evropskih skupnosti predložila več izjav in dokumentov v zvezi z omejevalnimi trgovinskimi praksami v sektorju proizvodnje in dobave podmorskih in podzemnih električnih kablov. Te izjave in dokumenti so bili predloženi v okviru prošnje za imuniteto na podlagi Obvestila Komisije o imuniteti pred globami in znižanju glob v kartelnih zadevah (UL 2006, C 298, str. 17, v nadaljevanju: obvestilo o prizanesljivosti).

4 Komisija je po izjavah družbe ABB 28. januarja in 3. februarja 2009 opravila preglede v prostorih družb Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi Energia ter v prostorih drugih zadevnih evropskih družb, in sicer Nexans SA in Nexans France SAS.

5 Japonske družbe Sumitomo Electric Industries Ltd, Hitachi Cable Ltd in J-Power Systems Corp. so 2. februarja 2009 vložile skupno prošnjo za imuniteto pred globo v skladu s točko 14 obvestila o prizanesljivosti ali, podredno, za znižanje njenega zneska v skladu s točko 27 tega obvestila. Nato so Komisiji posredovale druge ustne izjave in dokumente.

6 Komisija je med preiskavo podjetjem iz sektorja proizvodnje in dobave podmorskih in podzemnih električnih kablov poslala več zahtev po informacijah na podlagi člena 18 Uredbe Sveta (ES) št. 1/2003 z dne 16. decembra 2002 o izvajanju pravil konkurence iz členov [101 in 102 PDEU] (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 8, zvezek 2, str. 205) in točke 12 obvestila o prizanesljivosti.

7 Komisija je 30. junija 2011 začela postopek in sprejela obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah zoper te pravne subjekte: Nexans France, Nexans, Pirelli & C. SpA, Prysmian Cavi e Sistemi Energia, Prysmian, Sumitomo Electric Industries, Hitachi Cable, J-Power Systems, Furukawa Electric Co. Ltd, Fujikura Ltd, Viscas Corp., SWCC Showa Holdings Co. Ltd, Mitsubishi Cable Industries Ltd, Exsym

Corp., ABB, ABB Ltd, Brugg Kabel AG, Kabelwerke Brugg AG Holding, nkt cables GmbH, NKT Holding A/S, Silec Cable SAS, Grupo General Cable Sistemas, SA, Safran SA, General Cable Corp., LS Cable & System Ltd, Taihan Electric Wire Co. Ltd in tožečo stranko.

8 Vsi naslovniki obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah razen družbe Furukawa Electric so se od 11. do 18. junija 2012 udeležili upravnega zaslišanja pred Komisijo.

9 Splošno sodišče je s sodbama z dne 14. novembra 2012, Nexans France in Nexans/Komisija (T-135/09, EU:T:2012:596), in z dne 14. novembra 2012, Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi Energia/Komisija (T-140/09, neobjavljena, EU:T:2012:597), odločbi o pregledu, naslovljeni na eni strani na družbi Nexans in Nexans France in na drugi strani na družbi Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi Energia, razglasilo za nični v delu, v katerem se nanašata na električne kable, razen na podmorske in podzemne električne kable za visoke napetosti ter na material, povezan z zadevnimi drugimi kabli, v preostalem pa tožbo zavrnilo. Družbi Nexans in Nexans France sta 24. januarja 2013 vložili pritožbo zoper prvonavedeno sodbo. Sodišče je s sodbo z dne 25. junija 2014, Nexans in Nexans France/Komisija (C-37/13 P, EU:C:2014:2030), to pritožbo zavrnilo.

10 Komisija je 2. aprila 2014 sprejela Sklep C(2014) 2139 final v zvezi s postopkom na podlagi člena [101 PDEU] in člena 53 Sporazuma [EGP] (zadeva AT.39610 – Električni kabli) (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

C. Izpodbijani sklep

1. Zadevna kršitev

11 V členu 1 izpodbijanega sklepa je navedeno, da je več podjetij v različnih obdobjih sodelovalo pri enotni in trajajoči kršitvi člena 101 PDEU v „sektorju podmorskih in/ali podzemnih električnih kablov za (zelo) visoke napetosti“. Komisija je v bistvu ugotovila, da so glavni evropski, japonski in južnokorejski proizvajalci podmorskih in podzemnih električnih kablov od februarja 1999 do konca januarja 2009 sodelovali v mreži večstranskih in dvostranskih srečanj ter vzpostavili stike, katerih cilj je bilo omejevanje konkurence za projekte v zvezi s podzemnimi in podmorskimi električnimi kabli za (zelo) visoke napetosti na določenih ozemljih, pri čemer so si razdelili trg in stranke ter s tem izkrivljali običajni konkurenčni proces (točke od 10 do 13 in 66 obrazložitve navedenega sklepa).

12 Komisija je v izpodbijanem sklepu ugotovila, da je imel kartel dve glavni konfiguraciji, ki sta tvorili enoto. Natančneje, po njenem mnenju je bil kartel sestavljen iz dveh delov, in sicer:

– na eni strani je bila „konfiguracija kartela A/R“, ki je združevala evropske proizvajalce, običajno poimenovane „člani R“, japonske proizvajalce, poimenovane „člani A“, in nazadnje korejske proizvajalce, poimenovane „člani K“. Navedena konfiguracija je omogočala uresničevanje cilja dodeljevanja ozemelj in strank med evropskimi, japonskimi in južnokorejskimi proizvajalci. To dodeljevanje se je izvajalo na podlagi sporazuma o „nacionalnem ozemlju“, v skladu s katerim so se japonski in južnokorejski proizvajalci zavezali, da evropskim proizvajalcem ne bodo konkurirali za projekte, ki potekajo na njihovem „nacionalnem ozemlju“, zadnjenavedeni pa so se zavezali, da ne bodo vstopili na trga Japonske in Južne Koreje. Prav tako so si dodeljevali projekte na „izvoznih ozemljih“, to je drugod po svetu, z izjemo zlasti Združenih držav, pri čemer so med nekim obdobjem spoštovali „kvoto 60/40“, kar pomeni, da je bilo 60 % projektov pridržanih za evropske proizvajalce, preostalih 40 % pa za azijske;

– na drugi strani je bila „evropska kartelna konfiguracija“, ki je vključevala dodeljevanje ozemelj in strank s strani evropskih proizvajalcev za projekte, ki so se izvajali znotraj evropskega „nacionalnega ozemlja“, ali projekte, dodeljene evropskim proizvajalcem (glej točko 3.3 izpodbijanega sklepa ter zlasti točki 73 in 74 obrazložitve tega sklepa).

13 Komisija je ugotovila, da so udeleženci kartela določili obveznosti sporočanja podatkov, da bi se zagotovilo spremljanje dogovorov o razdelitvi (točke od 94 do 106 in od 111 do 115 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

14 Komisija je ob upoštevanju vloge, ki so jo imeli razni udeleženci kartela pri njegovem izvajanju, te razvrstila v tri skupine. Najprej je opredelila jedro kartela, ki so mu na eni strani pripadala evropska podjetja, in sicer podjetje Nexans France, odvisna podjetja družbe Pirelli & C., nekdanje Pirelli SpA, ki je bila zaporedoma udeležena v kartelu, in podjetje Prysmian Cavi e Sistemi Energia, na drugi strani pa japonska podjetja, in sicer podjetji Furukawa Electric Co. in Fujikura ter njuno skupno podjetje Viscas ter podjetji Sumitomo Electric Industries in Hitachi Cable ter njuno skupno podjetje J-Power Systems (točke od 545 do 561 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Nato je opredelila skupino podjetij, ki niso spadala v jedro, ki pa jih vseeno ni bilo mogoče šteti za obrobne akterje kartela, in v to skupino uvrstila podjetja ABB, Exsym, Brugg Kabel in subjekt, ki so ga ustanovile družbe Sagem SA, Safran in Silec Cable (točke od 562 do 575 obrazložitve navedenega sklepa). Nazadnje je ugotovila, da so bila podjetja Mitsubishi Cable Industries, SWCC Showa Holdings, LS Cable & System, Taihan Electric Wire in nkt cables obrobni akterji kartela (točke od 576 do 594 obrazložitve tega sklepa).

2. Odgovornost tožeče stranke

15 Odgovornost tožeče stranke je bila ugotovljena zaradi njenega odločilnega vpliva v vlogi obvladujoče družbe družb Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi Energia od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009.

16 Natančneje, Komisija je ob upoštevanju načel, oblikovanih s sodno prakso sodišča Evropske unije, prvič, domnevala, da je družba Prysmian odločilno vplivala na ravnanje družbe Prysmian Cavi e Sistemi Energia na trgu vsaj od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009 in da je tožeča stranka odločilno vplivala na ravnanje družb Prysmian in Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi Energia na trgu vsaj od 29. julija 2005 do 3. maja 2007 (glej točko 782 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

17 Komisija je, drugič, na podlagi analize gospodarskih, organizacijskih in pravnih povezav tožeče stranke z njenima odvisnima družbama ugotovila, da je ta dejansko odločilno vplivala na ravnanje družb Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi Energia na trgu vsaj od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009 (točka 783 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

3. Naložena globa

18 S členom 2(f) izpodbijanega sklepa je tožeči stranki solidarno z družbama PrysmianCS in Prysmian naložena globa 37.303.000 EUR zaradi udeležbe v kartelu v obdobju od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009.

19 Komisija je za izračun globe uporabila člen 23(2)(a) Uredbe št. 1/2003 in metodologijo iz Smernic o načinu določanja glob, naloženih v skladu z [navedenim členom] (UL 2006, C 210, str. 2, v nadaljevanju: Smernice o načinu določanja glob iz leta 2006).

20 Komisija je na prvem mestu glede osnovnega zneska glob po ugotovitvi ustrezne vrednosti prodaje v skladu s točko 18 Smernic o načinu določanja glob iz leta 2006 (točke od 963 do 994 obrazložitve izpodbijanega sklepa) določila delež te vrednosti prodaje, ki odraža težo kršitve v skladu s točkama 22 in 23 navedenih smernic. V zvezi s tem je menila, da kršitev zaradi svoje narave pomeni eno od najtežjih omejitev konkurence, zaradi česar je upravičena stopnja teže v višini 15 %. Uporabila je

tudi 2-odstotni koeficient teže kršitve za vse naslovnike zaradi njihovega skupnega tržnega deleža in skorajda svetovnega geografskega obsega kartela, ki je med drugim zajemal celotno ozemlje Evropskega gospodarskega prostora (EGP). Poleg tega je med drugim menila, da je bilo ravnanje evropskih podjetij bolj škodljivo za konkurenco kakor ravnanje drugih podjetij, saj so si evropska podjetja poleg udeležbe v „konfiguracija kartela A/R“ med seboj razdelila projekte električnih kablov v okviru „evropske konfiguracije kartela“. Zato je delež vrednosti prodaje, ki ga je treba upoštevati iz naslova teže kršitve, za evropska podjetja določila na 19 %, za ostala podjetja pa na 17 % (točke od 997 do 1010 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

21 Komisija je glede množilnega količnika v zvezi s trajanjem kršitve za tožečo stranko za obdobje od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009 uporabila količnik 3,5. Poleg tega je v osnovni znesek globe vključila dodatni znesek, in sicer vstopno pristojbino, ki ustreza 19 % vrednosti prodaje (točke od 1011 do 1016 obrazložitve izpodbijanega sklepa).

22 Komisija na drugem mestu glede prilagoditev osnovnega zneska glob ni ugotovila obteževalnih okoliščin, ki bi lahko vplivale na osnovni znesek globe, ugotovljen za posamezne udeležence kartela, z izjemo družbe ABB. Kar pa zadeva olajševalne okoliščine, je odločila, da se bo v znesku globe odražala stopnja sodelovanja posameznih podjetij pri izvajanju kartela. Tako je za 10 % znižala osnovni znesek globe, ki se naloži obrobnim akterjem kartela, in za 5 % osnovni znesek globe, ki se naloži podjetjem s srednjo stopnjo vpletenosti v kartel. Dalje, odobrila je dodatno 1-odstotno znižanje družbama Mitsubishi Cable Industries in SWCC Showa Holdings za obdobje pred ustanovitvijo družbe Exsym ter družbama LS Cable & System in Taihan Electric Wire, ker niso bile seznanjene z nekaterimi vidiki enotne in trajajoče kršitve in zaradi neobstoja njihove odgovornosti za te vidike. Nikakršno znižanje osnovnega zneska globe pa ni bilo odobreno podjetjem, ki spadajo v jedro kartela, vključno s tožečo stranko (točke od 1017 do 1020 in 1033 obrazložitve izpodbijanega sklepa). Komisija je poleg tega na podlagi Smernic o načinu določanja glob iz leta 2006 odobrila dodatno 3-odstotno znižanje zneska globe, naložene družbi Mitsubishi Cable Industries zaradi njenega dejanskega sodelovanja zunaj okvira obvestila o prizanesljivosti (točka 1041 obrazložitve navedenega sklepa).

II. Postopek in predlogi strank

23 Tožeča stranka je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 17. junija 2014 vložila to tožbo.

24 Družbi Prysmian in PrysmianCS na eni strani ter European Private Equity and Venture Capital Association (Evropsko združenje zasebnega lastniškega in tveganega kapitala) na drugi so 2. in 11. oktobra 2014 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložili predloga za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Komisije.

25 Predsednik osmega senata Splošnega sodišča (prejšnja sestava) je s sklepom z dne 25. junija 2015 na eni strani dovolil intervencijo, ki sta jo predlagali družbi Prysmian in PrysmianCS, intervenientki, in odredil, naj se jima posreduje nezaupna različica vlog tožeče stranke in Komisije. Na drugi strani je zavrnil predlog za intervencijo European Private Equity and Venture Capital Association.

26 Intervenientki sta intervencijsko vlogo vložili 29. oktobra 2015. Komisija in tožeča stranka sta 14. januarja in 5. februarja 2016 predložili stališča glede vloge intervenientk.

27 Predsednik osmega senata Splošnega sodišča (prejšnja sestava) je s sklepom z dne 14. septembra 2016 le delno ugodil predlogoma tožeče stranke in Komisije za zaupno obravnavo, ker sta jima intervenientki nasprotovali.

28 Sestava senatov Splošnega sodišča je bila spremenjena na podlagi člena 27(5) Poslovnika Splošnega sodišča, pri čemer je bil sodnik poročevalec razporejen v osmi senat (nova sestava), ki mu je bila zato dodeljena obravnavana zadeva.

29 Splošno sodišče (osmi senat) je na predlog sodnika poročevalca odločilo, da bo opravilo ustni del postopka. Stranki sta na obravnavi 28. marca 2017 podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Splošnega sodišča.

30 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– člene od 1 do 4 izpodbijanega sklepa razglasi za nične v celoti ali v delih, ki se nanašajo nanjo;

– zniža globo, ki ji je bila naložena v členu 2 navedenega sklepa;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

31 Komisija ob podpori intervenientk Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– zavrne vse predloge tožeče stranke;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

III. Pravo

32 Tožeča stranka v okviru tožbe predlaga razglasitev delne ničnosti izpodbijanega sklepa in znižanje zneska globe, ki ji je bila naložena.

A. Predlog za razglasitev ničnosti

33 Tožeča stranka v podporo predlogu za razglasitev ničnosti navaja pet razlogov. Prvi se nanaša na kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003, na napačno uporabo prava ter na očitno napako pri presoji v zvezi z ugotovitvijo Komisije, da je tožeča stranka odgovorna za kršitve, ki sta jih storili intervenientki. Drugi tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 2 navedene uredbe, na nezadostnost dokazov in na kršitev obveznosti obrazložitve, določene v členu 296 PDEU. Tretji tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) te uredbe ter na kršitev načela osebne odgovornosti in domneve nedolžnosti. Četrti tožbeni razlog se nanaša na kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) iste uredbe, na očitno napako pri presoji ter na kršitev načel pravne varnosti in individualizacije kazni. Peti tožbeni razlog se nanaša na kršitev pravice do obrambe.

1. Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003, napačna uporaba prava ter očitna napaka pri presoji

34 Tožeča stranka Komisiji očita, da je štela, da je solidarno odgovorna za plačilo globe, naložene za kršitev, ki sta jo intervenientki storili med 29. julijem 2005 in 28. januarjem 2009. V bistvu izpodbija ugotovitve Komisije, navedene v točkah od 15 do 17 zgoraj, da je, prvič, mogoče domnevati, da je tožeča stranka od 29. julija 2005 do 3. maja 2007 odločilno vplivala na intervenientki, in drugič, da je o takem vplivu mogoče sklepati na podlagi gospodarskih, organizacijskih in pravnih povezav, ki so med njo in intervenientkama obstajale med celotnim obdobjem, v katerem je ta imela deleže v skupini Prysmian.

35 Tožeča stranka prvi tožbeni razlog deli na tri dele. V prvem delu zatrjuje, da je Komisija s tem, da je domnevala, da je tožeča stranka v obdobju od 29. julija 2005 do 3. maja 2007 imela dejanski odločilen vpliv na intervenientki, napačno uporabila pravo in storila očitno napako pri presoji. V drugem delu zatrjuje, da je Komisija s tem, da je štela, da je tožeča stranka vsekakor odločilno vplivala na

intervenientki med celotnim obdobjem, v katerem je imela v njiju deleže, storila očitno napako pri presoji. V tretjem delu trdi, da je Komisija s tem, da je v bistvu ugotovila, da tožeča stranka ni bila le navaden finančni vlagatelj, storila očitno napako pri presoji.

a) Prvi del: uporaba domneve dejanskega odločilnega vplivanja za obdobje od 29. julija 2005 do 3. maja 2007

36 Tožeča stranka najprej zatrjuje, da je Komisija storila napako, ker je domnevala, da je imela tožeča stranka odločilen vpliv, saj je bila njena udeležba v družbi Prysmian prek sklada GSCP V in drugih vmesnih družb večino časa, v katerem je imela naložbo, veliko nižja od 100 %. V zvezi s tem navaja, da je njena udeležba v družbi Prysmian, razen 41 dni, dosegala le med 91,1 % in 84,4 % vse do 3. maja 2007, ko so začele delnice družbe Prysmian kotirati na borzi v Milanu po prvi javni ponudbi (v nadaljevanju: PJP). Po njenih navedbah ni Komisija nikoli uporabila domneve dejanskega odločilnega vplivanja v zadevi, v kateri bi bila dejanska kapitalska udeležba nižja od 93 %.

37 Dalje, tožeča stranka meni, da je Komisija s tem, da je uporabila domnevo dejanskega odločilnega vplivanja na podlagi glasovalnih pravic, vezanih na delnice družbe Prysmian, in ne na podlagi kapitala te družbe, storila napako. Po njenih navedbah je to povsem nov pristop v njeni praksi odločanja in nima opore v sodni praksi sodišč Unije. Poleg tega v bistvu trdi, da imetništvo 100 % glasovalnih pravic, vezanih na delnice neke družbe, ni enako lastništvu 100 % kapitala navedene družbe.

38 Tožeča stranka poleg tega Komisiji očita, da ni zadostno upoštevala ne odsvojitve deležev v družbi Prysmian v korist družbe Apollo Investment Corp. (v nadaljevanju: Apollo) ne odsvojitve deležev v družbi Prysmian v korist vodstva te družbe. Po njenih navedbah ti odsvojitvi v bistvu prikazujeta, da ni mogla izvrševati 100 % glasovalnih pravic, vezanih na delnice družbe Prysmian, kot naj bi Komisija ugotavljala v izpodbijanem sklepu.

39 Tožeča stranka nazadnje trdi, da je tudi ob predpostavki, da bi Komisija v zvezi z njo lahko uporabila domnevo dejanskega odločilnega vplivanja glede obdobja pred datumom PJP, predložila dovolj dokazov, da to domnevo ovrže.

40 Komisija in intervenientki te trditve izpodbijajo.

41 Tožeča stranka s prvim delom prvega tožbenega razloga v bistvu navaja dva očitka, ki se nanašata, prvič, na to, da je Komisija napačno uporabila domnevo dejanskega odločilnega vplivanja, da bi tožečo stranko štela za solidarno odgovorno za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama, za obdobje od 29. julija 2005 do datuma PJP, in drugič, na to, da je Komisija napačno ugotovila, da tožeči stranki ni uspelo ovreči navedene domneve.

1) Prvi očitek: uporaba domneve dejanskega odločilnega vplivanja za obdobje od 29. julija 2005 do 3. maja 2007

42 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da se ravnanje hčerinske družbe lahko pripiše matični družbi, predvsem če zadevna hčerinska družba – čeprav je ločena pravna oseba – o svojem ravnanju na trgu ne odloča samostojno, ampak večinoma ravna v skladu z navodili matične družbe, zlasti ob upoštevanju gospodarskih, organizacijskih in pravnih vezi, ki povezujejo ta pravna subjekta (glej sodbo z dne 10. septembra 2009, Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, točka 58 in navedena sodna praksa).

43 Tako je zato, ker sta v takem primeru matična družba in njena hčerinska družba del iste gospodarske enote in zato tvorita eno samo podjetje v smislu člena 101 PDEU. Ker sta namreč v takem primeru matična in hčerinska družba eno samo podjetje v smislu navedenega člena, lahko Komisija sklep,

s katerim je naloženo plačilo glob, naslovi na matično družbo, ne da bi bilo treba dokazati, da je bila matična družba pri tej kršitvi osebno vpletena (glej v tem smislu sodbo z dne 10. septembra 2009, Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, točka 59 in navedena sodna praksa).

44 Prav tako v skladu z ustaljeno sodno prakso velja, da v posebnem primeru, v katerem je matična družba lastnica 100 % kapitala hčerinske družbe, ki je kršila pravila Unije o konkurenci, ta matična družba po eni strani lahko odločilno vpliva na ravnanje te hčerinske družbe, po drugi strani pa obstaja izpodbojna domneva, da ta matična družba dejansko odločilno vpliva na ravnanje hčerinske družbe (glej sodbo z dne 10. septembra 2009, Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, točka 60 in navedena sodna praksa).

45 V teh okoliščinah za domnevo, da matična družba odločilno vpliva na poslovno politiko hčerinske družbe, zadostuje, da Komisija dokaže, da je ves kapital hčerinske družbe v lasti matične družbe. Komisija lahko tedaj matično družbo šteje za solidarno odgovorno za plačilo globe, naložene njeni hčerinski družbi, razen če matična družba, ki mora to domnevo ovreči, ne predloži zadostnih dokazov, da hčerinska družba na trgu ravna samostojno (glej sodbo z dne 10. septembra 2009, Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:536, točka 61 in navedena sodna praksa).

46 Nazadnje je treba opozoriti, da obstaja v posebnem primeru, v katerem ima družba v lasti 100 % kapitala vmesne družbe, ki ima sama v lasti celoten kapital hčerinske družbe iz njene skupine, ki je storila kršitev pravil Unije o konkurenci, tudi izpodbojna domneva, da ta obvladujoča družba odločilno vpliva na ravnanje vmesne družbe in posredno, prek te vmesne družbe, tudi na ravnanje navedene hčerinske družbe (glej v tem smislu sodbo z dne 8. maja 2013, Eni/Komisija, C-508/11 P, EU:C:2013:289, točka 48 in navedena sodna praksa).

47 V obravnavani zadevi ni sporno, da je Komisija uporabila domnevo dejanskega odločilnega vplivanja, čeprav tožeča stranka v obdobju od 29. julija 2005 do datuma PJP ni bila lastnica 100 % kapitala družbe Prysmian. Ni namreč sporno, da je bila – kot je razvidno iz točk od 739 do 747 obrazložitve izpodbijanega sklepa – udeležba tožeče stranke v navedenem kapitalu sprva v višini 100 % deležev, vendar se je raven te udeležbe kmalu zatem in postopoma nižala, prvič ob odsvojitvi deležev v korist družbe Apollo 7. septembra 2005 in drugič ob odsvojitvi deležev v korist vodstva družbe Prysmian 21. julija 2006. Zato tožeča stranka v svojih pisanjih upravičeno poudarja, da je bila z izjemo 41 dni njena udeležba v tem kapitalu pred datumom PJP v višini 91,1 % in 84,4 % deležev.

48 Vendar kot je razvidno iz točk od 748 do 754 obrazložitve izpodbijanega sklepa, Komisija uporabe domneve dejanskega odločilnega vplivanja ni utemeljila s stopnjo udeležbe tožeče stranke v kapitalu družbe Prysmian, temveč s tem, da je tožeča stranka kljub odsvojitvi nekaterih deležev nadzirala 100 % glasovalnih pravic, vezanih na delnice navedene družbe, zaradi česar je bila po mnenju Komisije v podobnem položaju, kot če bi bila edina in izključna lastnica skupine Prysmian.

49 V zvezi s tem je treba na prvem mestu glede vprašanja, ali je mogoče v teh okoliščinah uporabiti domnevo dejanskega odločilnega vplivanja, navesti, da lahko Komisija v skladu z ustaljeno sodno prakso dejansko upravičeno uporabi navedeno domnevo, če je matična družba v položaju, ki je podoben položaju izključne lastnice, kar zadeva njeno možnost odločilnega vplivanja na ravnanje njene hčerinske družbe (glej v tem smislu sodbe z dne 7. junija 2011, Total in Elf Aquitaine/Komisija, T-206/06, neobjavljena, EU:T:2011:250, točka 56; z dne 12. decembra 2014, Repsol Lubricantes y Especialidades in drugi/Komisija, T-562/08, neobjavljena, EU:T:2014:1078, točka 42, in z dne 15. julija 2015, Socitrel in Companhia Previdente/Komisija, T-413/10 in T-414/10, EU:T:2015:500, točka 204).

50 Zato je treba ugotoviti – kot je Komisija v bistvu navedla v točki 754 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da če ima obvladujoča družba vse glasovalne pravice, vezane na delnice njene odvisne družbe, zlasti v povezavi z visoko večinsko udeležbo v kapitalu navedene odvisne družbe, kot

v obravnavani zadevi, je navedena obvladujoča družba v podobnem položaju, kot če bi bila izključna lastnica te odvisne družbe, tako da lahko določa gospodarsko in poslovno strategijo odvisne družbe, kljub temu, da ni imetnica vsega ali skoraj vsega kapitala zadnjenavedene.

51 Poleg tega je treba navesti, da domneva dejanskega odločilnega vplivanja temelji na predpostavki, da to, da je matična družba imetnica 100 % ali skoraj celotnega kapitala hčerinske družbe, Komisiji omogoča, da brez dokazov sklene, da lahko matična družba odločilno vpliva na navedeno hčerinsko družbo, ne da bi bilo treba pri sprejemanju strateških odločitev ali odločitev v zvezi s tekočimi zadevami te hčerinske družbe upoštevati interese drugih družbenikov, pri čemer hčerinska družba svojega ravnanja na trgu ne določa avtonomno, temveč ravna v skladu z željami te matične družbe (glej v tem smislu sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:262, točka 73).

52 Ti preudarki pa v celoti veljajo, če ima obvladujoča družba možnost, da izvršuje vse glasovalne pravice, vezane na delnice njene odvisne družbe, ker lahko navedena obvladujoča družba v celoti nadzira navedeno odvisno družbo, ne da bi načeloma lahko tretje osebe, zlasti drugi delničarji, temu nasprotovale. Seveda ni mogoče izključiti, da lahko manjšinski delničarji, ki nimajo glasovalnih pravic, ki bi bile vezane na delnice te odvisne družbe, v nekaterih primerih v zvezi z njo uveljavljajo nekatere pravice, kar jim lahko, če gre za tak primer, prav tako omogoči vpliv na ravnanje te iste odvisne družbe. Vendar lahko obvladujoča družba v takih primerih ovrže domnevo dejanskega odločilnega vplivanja s tem, da predloži dokaze, ki lahko potrdijo, da ne odloča o poslovni politiki zadevne odvisne družbe na trgu.

53 Na drugem mestu je treba glede vprašanja, ali gre pri položaju tožeče stranke za tak primer, opozoriti, da je Komisija v točkah od 751 do 754 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, zakaj je po njenem mnenju razmerje, ki je med tožečo stranko in družbo Prysmian obstajalo od 29. julija 2005 do datuma PJP, podobno tistemu, ki obstaja z obvladujočo družbo, ki je lastnica 100 % kapitala odvisne družbe. V bistvu pojasnjuje, da so bili ob odsvojitvah deležev v družbi Prysmian, ki jih je tožeča stranka opravila v korist družbe Apollo na eni strani in vodstvene ekipe družbe Prysmian na drugi strani, določeni pogoji, s katerimi je bilo zagotovljeno, da bodo novi delničarji zgolj pasivni vlagatelji in da ne bodo uveljavljali nobene glasovalne pravice, vezane na njihov delež v kapitalu.

54 Tožeča stranka pa zatrjuje, da vlaganja družbe Apollo in vodstva družbe Prysmian niso bila le pasivna in da tudi niso zajemala odpovedi izvrševanju glasovalnih pravic, vezanih na delnice zadnjenavedene družbe, v korist tožeče stranke. Poleg tega Komisiji očita, da pri analizi „ni upoštevala“ odsvojitev deležev, ki jih je tožeča stranka opravila v korist družbe Apollo na eni strani in vodstva družbe Prysmian na drugi strani.

55 Prvič, kar zadeva odsvojitev deležev v družbi Prysmian, ki jo je tožeča stranka opravila v korist družbe Apollo, je treba navesti, da je bila glede na navedbe v točki 751 obrazložitve izpodbijanega sklepa izvedena z ustanovitvijo komanditne družbe, imenovane GS Prysmian Co-Invest LP, v kateri je bila družba Apollo zgolj komanditistka. Tožeča stranka te ugotovitve Komisije ne prereka. Natančneje, člen 5.7 prodajne pogodbe, ki sta jo sklad GSCP V in družba Apollo podpisala 7. septembra 2005, kot je naveden v opombi št. 1115 navedenega sklepa, v angleški jezikovni različici določa:

„[*zaupno*] [1]“ (poudarjeno v izpodbijanem sklepu).

56 Iz točke 55 zgoraj je razvidno, da je družba Apollo v skladu s prodajno pogodbo priznala, da [*zaupno*].

1 Prikriti zaupni podatki.

57 Komisija je zato pravilno štela, da je tožeča stranka odsvojitev deležev v družbi Prysmian v korist družbe Apollo opravila pod pogoji, s katerimi je bilo zagotovljeno, da bo novi delničar zgolj pasiven vlagatelj.

58 Trditev tožeče stranke, da se Komisija ne more opreti samo na formalno besedilo prodajne pogodbe, ki sta jo sklad GSCP V in družba Apollo podpisala 7. septembra 2005 in ki naj ne bi odražala resničnega položaja, nastalega po odsvojitvi deležev v družbi Prysmian v korist družbe Apollo, ne more vplivati na to ugotovitev. Kot trdi Komisija, tožeča stranka namreč ni predložila nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da ta pogodba in zlasti njen člen 5.7 ne odražata dejanskega položaja, ki je nastal med navedenim skladom in družbo Apollo.

59 Za zavrnitev trditve tožeče stranke, da se je v besedilu kupoprodajne pogodbe, ki sta jo sklad GSCP V in družba Apollo podpisala 7. septembra 2005, upoštevalo le tveganje, ki ga je bila družba Apollo pripravljena sprejeti v okviru svoje naložbe, zadošča navesti, da razlogi, ki so vodili do sprejetja navedene pogodbe, niso upoštevni pri preverjanju, ali je tožeča stranka po tem, ko je odsvojila deleže v družbi Prysmian v korist družbe Apollo, ohranila možnost, da izvršuje vse glasovalne pravice, vezane na navedene delnice.

60 Nazadnje, tožeča stranka ne more uspeti s trditvijo, da je že povečanje števila delničarjev v družbi Prysmian pomenilo obstoj drugih interesov, kar je bilo treba upoštevati v okviru podjetja. Tožeča stranka v zvezi z vlaganji družbe Apollo namreč ni navedla, kakšna je narava teh interesov ali kako bi se lahko pokazali v okoliščinah, v katerih družba Apollo ne bi mogla izvrševati nikakršnih glasovalnih pravic.

61 Drugič, kar zadeva odsvojitev deležev v družbi Prysmian, ki jo je tožeča stranka opravila v korist vodstva navedene družbe, je iz točke 752 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da je to odsvojitev spremljalo več pogojev, ki jih je moralo navedeno vodstvo sprejeti ter ki so bili določeni v okviru pogodbe o sovlaganju in fiduciarne pogodbe s tretjo banko. Direktorji so s tema pogodbama med drugim soglašali, da njihove deleže pridobi in hrani navedena banka kot skrbnica. Poleg tega je iz navedenih pogodb razvidno, da so lahko navedeni direktorji pravice, ki so jih pridobili na podlagi odsvojitve, izvrševali samo prek skrbnice, ki pa je lahko na skupščinah delničarjev družbe Prysmian sodelovala samo po prejemu navodil za glasovanje od sklada GSCP V.

62 Tožeča stranka trdi, da kar zadeva odsvojitev deležev v družbi Prysmian, ki jo je tožeča stranka opravila v korist vodstva te družbe, so bile zadevne osebe članice bodisi upravnega odbora družbe Prysmian bodisi upravnega odbora družbe PrysmianCS. Po njenih navedbah so imeli ti vodje zato vpliv na družbo Prysmian in zanje – glede na to, da so bili odgovorni za odločanje o poslovni politiki te skupine – ni mogoče šteti, da so bili le pasivni vlagatelji. Poleg tega zatrjuje, da je bila navedena odsvojitev del spodbujevalne sheme za to vodstvo, ki je bila namenjena podpiranju rasti podjetja.

63 Vendar je treba ugotoviti, da te trditve niso utemeljitve, s katerimi bi bilo mogoče izpodbiti ugotovitve Komisije iz točke 752 obrazložitve izpodbijanega sklepa. Po eni strani je namreč treba navesti – v nasprotju s trditvami tožeče stranke – da ker člani upravnega odbora družbe Prysmian niso bili upravičeni do izvrševanja glasovalnih pravic, vezanih na delnice navedene družbe, niso bili delničarji, katerih interese bi morala obvladujoča družba upoštevati. V teh okoliščinah tožeča stranka ni dokazala, da bi bil položaj direktorja v tem primeru drugačen od položaja direktorja odvisne družbe, katere deleži so v celoti v lasti obvladujoče družbe. Po drugi strani je treba navesti, da spodbujanje motivacije navedenega vodstva družbe Prysmian ni bilo odvisno od možnosti, da izvršuje navedene glasovalne pravice, in torej ni imelo nobene zveze z izrecnimi določbami pogodbe o sovlaganju in fiduciarne pogodbe, s katerima je temu vodstvu prepovedano izvrševanje vsakršnih formalnih pravic delničarjev.

64 Iz tega izhaja, da je Komisija v zvezi z odsvojitvami deležev v družbi Prysmian, ki jih je tožeča stranka opravila v korist družbe Apollo in vodstva družbe Prysmian, pravilno štela, da so povsem pasivne in da so dejansko povzročile odpoved izvrševanju glasovalnih pravic, vezanih na delnice družbe Prysmian, v korist tožeče stranke, ki je tako še vedno imela 100 % navedenih glasovalnih pravic.

65 Tretjič, glede očitka tožeče stranke Komisiji o pomanjkljivosti obrazložitve, ker naj ta pri svoji analizi „ne bi upoštevala“ odsvojitev deležev v družbi Prysmian, ki jih je tožeča stranka opravila v korist družbe Apollo in vodstva družbe Prysmian, zadošča navesti, da pojasnila, podana v točkah od 751 do 754 obrazložitve izpodbijanega sklepa, očitno pomenijo podrobno in zadostno obrazložitev v smislu ustaljene sodne prakse, ki tožeči stranki omogoča, da razume pomen presoje Komisije, Splošnemu sodišču pa, da nad navedeno presojo izvede nadzor (glej v tem smislu sodbo z dne 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točka 147 in navedena sodna praksa).

66 Glede na navedeno je bila možnost tožeče stranke, da zaradi možnosti izvrševanja vseh glasovalnih pravic, vezanih na delnice družbe Prysmian, odločilno vpliva na intervenientki, v okoliščinah obravnavane zadeve primerljiva z možnostjo, ki bi jo imela, če bi bila izključna in edina lastnica.

67 V teh okoliščinah je treba po podrobnem preverjanju in ob upoštevanju dejstva, da tožeča stranka ne izpodbija ugotovitve Komisije, da je družba Prysmian odločilno vplivala na družbo PrysmianCS, ugotoviti, da je Komisija pravilno štela, da je mogoče za tožečo stranko uporabiti domnevo dejanskega odločilnega vplivanja na ravnanje intervenientk na trgu za obdobje od 29. julija 2005 do 3. maja 2007.

68 Prvi očitek prvega dela je zato treba zavrniti.

2) Drugi očitek: ovrženje domneve dejanskega odločilnega vplivanja

69 Tožeča stranka navaja, da je – tudi če bi Komisija ustrezno in primerno uporabila domnevo dejanskega odločilnega vplivanja – med upravnim postopkom vsekakor ovrgla navedeno domnevo. V bistvu meni, da obstaja več dokazov, ki dokazujejo, da sta intervenientki na trgu ravnali samostojno in brez vsakršnih njenih navodil.

70 Prvič, tožeča stranka trdi, da z izpodbijanim sklepom ni dokazano, da bi člani upravnega odbora, odgovorni za sektor neposrednih vlaganj njenega oddelka „Merchant Banking“ (v nadaljevanju: PIA), ki so nadzorovali sklad GSCP V, odločilno vplivali na poslovno politiko intervenientk. Navaja, da zapisniki upravnega odbora družbe Prysmian dokazujejo, da je to politiko vodilo njeno vodstvo.

71 V zvezi s tem je treba ugotoviti – kot je navedla Komisija – da tožeča stranka v okviru tega očitka ni natančno navedla nobenega elektronskega sporočila ali zapisnika, ki bi posebej podprl njeno trditev. Kot pa je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 45 zgoraj, mora za neuporabo domneve dejanskega odločilnega vplivanja tožeča stranka predložiti dokaze o tem, da sta intervenientki v resnici in v nasprotju z domnevo Komisije samostojno določali svojo poslovno strategijo. Prvo trditev tožeče stranke je torej treba zavrniti.

72 Drugič, tožeča stranka navaja javne izjave, ki so jih podali člani upravnega odbora družbe Prysmian, med katerimi je izjava s sestanka z dne 15. decembra 2005, s katero naj bi bilo zatrjevano, da družba Prysmian ni bila „podrejena vodenju in koordiniranju drugega podjetja“. Dodaja, da če bi bili intervenientki dejansko pod njenim nadzorom, bi morala to v skladu z italijanskim pravom javno izjaviti.

73 Vendar je treba ugotoviti, da javne izjave, ki so jih podali člani upravnega odbora družbe Prysmian na sestankih, ne morejo same potrditi resničnosti svoje vsebine. V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeča stranka ni predložila nikakršnega dokaza, ki bi potrjeval resničnost teh javnih izjav.

74 Poleg tega to, da bi bile take izjave podane v skladu z italijanskim pravom, kar zatrjuje tožeča stranka, ne more dokazovati, da tožeča stranka v resnici ni bila obvladujoča družba, ki je nadzorovala skupino Prysmian. Kot navaja Komisija, je treba o odločilnem vplivanju presoditi na podlagi konkretnih dokazov, zato o vprašanju, ali lahko odvisna družba samostojno odloča o svojem ravnanju na trgu ali pa nanjo odločilno vpliva njena obvladujoča družba, ni mogoče odločati samo z vidika določb zadevnega nacionalnega prava.

75 Tretjič, tožeča stranka navaja odgovor, ki sta ga tožeči stranki podali na zahtevo Komisije za pojasnila z dne 20. oktobra 2009, in zlasti to, da ta dokument ne vsebuje nobenega sklicevanja nanjo. Vendar, ponovno, zgolj neobstoj sklicevanja na tožečo stranko v tem dokumentu ne dokazuje, da ta ni imela nikakršnega vpliva na intervenientki, zlasti v obdobju pred datumom PJP.

76 Četrtič, tožeča stranka zatrjuje, da ni dala nikakršnih navodil in da ni izvajala nikakršnega neposrednega nadzora v zvezi s poslovnimi zadevami skupine Prysmian. Tako navaja kratek „povzetek“ več trditev, ki naj bi jih bolj obširno in „podrobneje“ predstavila v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga. Vendar v obravnavani zadevi tako sklicevanje Splošnemu sodišču ne omogoča, da bi se natančno seznanilo z vsebino teh trditev. Čeprav namreč ni mogoče izključiti, da so v tožbi navedeni bistveni dejanski in pravni elementi, na katere se opira tožeča stranka, jih mora ta vseeno predstaviti razumljivo in podrobno. Natančneje, ni naloga Splošnega sodišča raziskati vse elemente, navedene v podporo drugemu delu prvega tožbenega razloga, če je mogoče te elemente uporabiti tudi v podporo temu očitku (sodba z dne 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisija, T-322/01, EU:T:2006:267, točka 209). Zato je treba to trditev zavreči kot nedopustno, brez poseganja v analizo, ki jo je treba opraviti v okviru drugega dela prvega tožbenega razloga.

77 Iz zgoraj navedenega je razvidno, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke ta ni uspela ovreči uporabe domneve dejanskega odločilnega vplivanja z zadostnimi dokazi, s katerimi bi bilo mogoče dokazati, da sta intervenientki na trgu ravnali samostojno.

78 Drugi očitek prvega dela je torej treba zavrniti, tako kot navedeni del tožbenega razloga v celoti.

b) Drugi del: ugotovitve Komisije v zvezi z obdobjem od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009

79 Tožeča stranka zatrjuje, da dokazi, na katere se Komisija opira v izpodbijanem sklepu, da bi utemeljila njeno solidarno odgovornost za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama za celotno obdobje kršitve, ne dokazujejo, da bi lahko odločilno vplivala ali da je dejansko odločilno vplivala na intervenientki. V bistvu meni, da Komisija ni pravno zadostno dokazala, da sta intervenientki z njo tvorili gospodarsko enoto v smislu sodne prakse.

80 Komisija in intervenientki tem trditvam nasprotujejo.

81 Kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 42 zgoraj, se ravnanje odvisne družbe lahko pripiše obvladujoči družbi, še zlasti kadar ta odvisna družba – čeprav je ločena pravna oseba – ne odloča samostojno o svojem ravnanju na trgu, ampak v bistvu ravna po navodilih obvladujoče družbe, zlasti ob upoštevanju poslovnih, organizacijskih in pravnih povezav med tema pravnima subjektoma.

82 V skladu z ustaljeno sodno prakso je treba za presojo, ali odvisna družba samostojno odloča o svojem ravnanju na trgu, upoštevati vse upoštevne dejavnike v zvezi s poslovnimi, organizacijskimi in pravnimi povezavami med to odvisno in obvladujočo družbo, ti pa se lahko v vsakem posameznem primeru razlikujejo in jih torej ni mogoče taksativno našteti (glej sodbi z dne 14. septembra 2016, Ori Martin in SLM/Komisija, C-490/15 P in C-505/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:678, točka 60 in navedena sodna praksa, in z dne 9. septembra 2015, Philips/Komisija, T-92/13, neobjavljena, EU:T:2015:605, točka 41 in navedena sodna praksa).

83 Če obvladujoča in odvisna družba sestavljata „podjetje“ v smislu člena 101 PDEU, ni nujno odnos napeljevanja h kršitvi med obvladujočo in odvisno družbo, še manj pa vpletenost obvladujoče družbe v kršitev, podlaga, ki omogoča, da Komisija sklep o naložitvi glob naslovi na obvladujočo družbo, ampak to, da zadevni družbi sestavljata eno podjetje v smislu člena 101 PDEU (glej sodbo z dne 14. septembra 2016, Ori Martin in SLM/Komisija, C-490/15 P in C-505/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:678, točka 60 in navedena sodna praksa).

84 Prav tako je treba poudariti, da se Komisija, da bi ravnanje odvisne družbe pripisala obvladujoči družbi, ne more opreti zgolj na to, da ima obvladujoča družba možnost odločilno vplivati na ravnanje odvisne družbe, ampak mora hkrati preveriti, ali se je ta vpliv dejansko izvajal (glej sodbe z dne 26. septembra 2013, EI du Pont de Nemours/Komisija, C-172/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:601, točka 44 in navedena sodna praksa; z dne 26. septembra 2013, The Dow Chemical Company/Komisija, C-179/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:605, točka 55 in navedena sodna praksa, in z dne 9. septembra 2015, Toshiba/Komisija, T-104/13, EU:T:2015:610, točka 95 in navedena sodna praksa).

85 Ker se mora Splošno sodišče v skladu s členom 263 PDEU omejiti na nadzor nad zakonitostjo izpodbijanega sklepa na podlagi obrazložitve tega akta, je treba dejansko izvajanje vodstvenih pooblastil obvladujoče družbe nad njeno odvisno družbo presojati samo na podlagi dokazov, ki jih je Komisija zbrala v sklepu, s katerim se je odgovornost za kršitev pripisala obvladujoči družbi. Zato je upoštevno samo vprašanje, ali je glede na navedene dokaze kršitev dokazana (glej sodbo z dne 9. septembra 2015, Toshiba/Komisija, T-104/13, EU:T:2015:610, točka 98 in navedena sodna praksa).

86 Komisija je v izpodbijanem sklepu ugotovila, da je tožeča stranka odločilno vplivala na intervenientki, pri čemer se je po svojih navedbah oprla na objektivne dejavnike glede na gospodarske, organizacijske in pravne povezave med tožečo stranko in skupino Prysmian. Ti objektivni dejavniki, so – kakor so opisani v točkah od 758 do 781 obrazložitve navedenega sklepa – prvič, pristojnost za imenovanje članov upravnih odborov skupine Prysmian, drugič, pristojnost za sklic skupščin delničarjev in predlaganje odpoklica članov upravnega odbora ali celotnega upravnega odbora, tretjič, dejanska prisotnost zastopnikov tožeče stranke v upravnem odboru družbe Prysmian, četrtič, pristojnost za upravljanje predstavnikov tožeče stranke v upravnem odboru, petič, pomen vloge tožeče stranke v odborih, ki jih je ustanovila družba Prysmian, šestič, prejemanje rednih posodobitev in mesečnih poročil, sedmič, ukrepi za zagotovitev nadaljnjega odločilnega nadzora po datumu PJP in, osmič, dokaz o značilnem ravnanju kot industrijski lastnik.

87 Navesti je treba, da po navedbah Komisije prvih šest objektivnih dejavnikov, navedenih v točki 86 zgoraj, dokazuje odločilno vplivanje tožeče stranke tako v obdobju pred datumom PJP kot v obdobju po navedenem datumu. Zadnja dva dejavnika pa se nanašata izključno na zadnjenavedeno obdobje. V teh okoliščinah je – čeprav je Splošno sodišče glede obdobja pred datumom PJP že ugotovilo, da je Komisija pravilno uporabila domnevo dejanskega odločilnega vplivanja in da je tožeča stranka ni uspela ovreči – preučitev vseh dejavnikov, ki jih Komisija navaja v izpodbijanem sklepu, še vedno potrebna, ker se ti nanašajo tudi na obdobje po navedenem datumu.

88 Zato je treba preučiti utemeljenost vsakega posameznega dejavnika, ki ga navaja Komisija, ob upoštevanju trditev tožeče stranke, in zlasti v skladu z ustaljeno sodno prakso iz točk od 81 do 85 zgoraj preveriti, ali je mogoče z vsemi navedenimi dejavniki skupaj dokazati tako zmožnost tožeče stranke za odločilno vplivanje na ravnanje intervenientk na trgu kot dejansko izvajanje navedenega vpliva.

1) Pristojnost tožeče stranke za imenovanje članov upravnih odborov skupine Prysmian ter pristojnost za sklic skupščin delničarjev in predlaganje odpoklica članov upravnega odbora ali celotnega upravnega odbora

89 Komisija je v točkah od 758 do 760 obrazložitve izpodbijanega sklepa pojasnila, da je bila tožeča stranka pristojna za imenovanje članov upravnega odbora družbe Prysmian in da je navedeno pristojnost izvrševala med celotnim trajanjem kršitve. Dodaja, da je bila tožeča stranka pristojna tudi za sklic skupščin delničarjev in za predlaganje odpoklica članov upravnega odbora ali celotnega upravnega odbora na teh skupščinah.

90 Tožeča stranka ne izpodbija ugotovitev iz izpodbijanega sklepa glede njene pristojnosti za imenovanje članov upravnega odbora družbe Prysmian, za sklic sestankov delničarjev in za odpoklic članov upravnega odbora ali celotnega upravnega odbora. Prav tako ne izpodbija – kot je potrdila na obravnavi – ugotovitev Komisije v zvezi s konkretno sestavo raznih upravnih odborov skupine Prysmian med obdobjem kršitve. Vendar trdi, da ji te pristojnosti niso omogočale, da bi dejansko nadzirala upravni odbor ali da bi tako odločilno vplivala na poslovno politiko družbe Prysmian. Po njenem mnenju Komisija ni dokazala, da je izvajala tak dejanski nadzor.

91 Na prvem mestu je treba glede možnosti tožeče stranke, da odločilno vpliva na intervenientki, ugotoviti, da to, da lahko določi sestavo upravnega odbora, pomeni objektiven element, ki že sam vpliva na možnost nadzorovanja odločitev, ki bi jih lahko sprejel navedeni odbor in torej zadevna družba. Upravni odbor je namreč že po definiciji organ, pristojen za vodenje in zastopanje družbe, njegove funkcije pa so namenjene zlasti določanju in spremljanju poslovne politike zadevne družbe ter tudi določitvi njene vodstvene ekipe. Kar konkretno zadeva družbo Prysmian, ugotovitev Komisije o pristojnosti tožeče stranke za imenovanje vseh članov raznih upravnih odborov navedene družbe – čeprav posredno, prek sklada GSCP V – omogoča sklep, da je tožeča stranka lahko nadzorovala navedene odbore in odločitve, ki so jih morali ti sprejeti pri izpolnjevanju svojih funkcij.

92 Na drugem mestu je treba z zvezi z vprašanjem, ali je tožeča stranka dejansko izvajala navedeni nadzor, v skladu s točko 759 obrazložitve izpodbijanega sklepa in ugotovitvami pri preizkusu prvega dela tega tožbenega razloga navesti, da je tožeča stranka v obdobju pred datumom PJP v celoti nadzorovala glasovalne pravice, vezane na delnice družbe Prysmian, in da je imela do novembra 2007 tudi absolutno večino na skupščini delničarjev. Tožeča stranka je tako – kot je potrdila na obravnavi – imenovala vse člane upravnih odborov, in sicer najprej člane upravnih odborov družb GSCP Athena Srl in GSCP Athena Energia Srl, ki sta v bistvu postali družbi Prysmian in PrysmianCS, in sicer 9. in 11. maja 2005, nato pa še člane upravnih odborov družbe Prysmian 15. decembra 2005 in 28. februarja 2007.

93 Poleg tega je treba navesti – kot navaja Komisija v točki 759 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da je bil upravni odbor, ki je bil imenovan 28. februarja 2007, torej pred datumom PJP, imenovan za obdobje do 31. decembra 2009 in da se je po datumu PJP obdržal brez sprememb, vse do datuma konca kršitve. Čeprav tožeča stranka v tem obdobju ni več imela absolutnega nadzora nad glasovalnimi pravicami, vezanimi na delnice družbe Prysmian, je ohranitev iste sestave navedenega odbora indic, da je tožeča stranka še naprej izvajala nadzor nad upravnim odborom.

94 Zgornjo presojo potrjuje tudi ugotovitev Komisije, ki je tožeča stranka ne izpodbija, in sicer da je bila ta pristojna tudi za sklic skupščine delničarjev in za predlaganje odpoklica članov upravnega odbora ali upravnega odbora v celoti. Ta pristojnost poudarja možnost tožeče stranke za nadzorovanje zaporednih upravnih odborov družbe Prysmian in odločitev, ki bi jih ti lahko sprejeli. Kot navaja tožeča stranka, je Komisija sicer ugotovila samo en primer, v katerem je tožeča stranka odpoklicala člane upravnega odbora družbe Prysmian, kar se je v skladu s točko 760 obrazložitve izpodbijanega sklepa zgodilo 9. aprila 2009, torej po obdobju kršitve. Vendar kot poudarja Komisija, nič ne nasprotuje

temu, da se dejstva, ki so nastala po formalnem prenehanju kršitve, zaradi svoje upoštevnosti upoštevajo kot indic pri presoji dejstev, ki so nastala v času kršitve. Poleg tega je treba poudariti, da je imela tožeča stranka iste pristojnosti med celotnim trajanjem kršitve.

95 Iz tega izhaja, da se je lahko Komisija utemeljeno oprla na pristojnost tožeče stranke za imenovanje članov upravnega odbora družbe Prysmian in na njeno pristojnost za predlaganje njihovega odpoklica kot na objektivna dejavnika za dokaz, da je tožeča stranka imela možnost nadzorovati navedeni odbor in da ga je dejansko nadzorovala.

96 Tožeča stranka pa izpodbija, da bi njena pristojnost za imenovanje članov upravnega odbora družbe Prysmian in za predlaganje njihovega odpoklica pomenila objektivna dejavnika za dokaz, da je navedeni odbor dejansko nadzorovala. Prvič, trdi, da mora Komisija dodatno dokazati, kako je tožeča stranka konkretno izvajala tak nadzor nad člani upravnega odbora družbe Prysmian. V zvezi s tem se sklicuje na sodbo z dne 6. marca 2012, FLS Plast/Komisija (T-64/06, neobjavljena, EU:T:2012:102).

97 Opozoriti je treba, da se je sodba z dne 6. marca 2012, FLS Plast/Komisija (T-64/06, neobjavljena, EU:T:2012:102), s katero je Splošno sodišče razglasilo delno ničnost zadevnega sklepa, nanašala na obvladujočo družbo, ki je imela v lasti 60 % kapitala odvisne družbe, pri čemer je ostalih 40 % pripadalo tretji družbi. Splošno sodišče je na eni strani ugotovilo, da nadzora obvladujoče družbe ni mogoče domnevati, saj 40 % delnic tretji družbi omogoča, da prav tako vpliva na ravnanje odvisne družbe. Komisija je morala zato dokazati, da je zadevna tožeča stranka odločilni vpliv izvajala enostransko. Na drugi strani je Splošno sodišče ugotovilo, da Komisija ni pojasnila pristojnosti predstavnikov obvladujoče družbe v upravi odvisne družbe, zaradi česar ni bilo ugotovljeno, da bi bili ti predstavniki neki del obdobja kršitve pristojni za dejanski nadzor nad celotno upravo (sodba z dne 6. marca 2012, FLS Plast/Komisija, T-64/06, neobjavljena, EU:T:2012:102, točki 39 in 43).

98 Tako je dejansko stanje v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 6. marca 2012, FLS Plast/Komisija (T-64/06, neobjavljena, EU:T:2012:102), drugačno od tistega v obravnavani zadevi, v kateri je imela tožeča stranka možnost izvrševati vse glasovalne pravice, vezane na delnice družbe Prysmian, med celotnim obdobjem pred datumom PJP in tudi po tem ni bilo – kot je potrdila na obravnavi – nobenega drugega delničarja, ki bi imel večji delež v udeležbi in ki bi lahko prav tako vplival na ravnanje odvisne družbe. Zato se tožeča stranka ne more veljavno sklicevati na navedeno sodbo pri zatrjevanju, da bi morala Komisija dodatno dokazati, kako je tožeča stranka konkretno izvajala nadzor nad člani upravnega odbora družbe Prysmian.

99 Drugič, tožeča stranka trdi, da je člane prvega upravnega odbora družbe Prysmian z dne 15. decembra 2005 dejansko imenoval B., ki je bil tedaj predsednik upravnega odbora družbe Pirelli Cavi e Sistemi Energia in ki je nato postal predsednik upravnega odbora družbe Prysmian.

100 Kot pa so navedle Komisija in intervenientki, je treba ugotoviti, da ta trditev ni podprta z nobenim dokazom, ki bi ga predložila tožeča stranka – posebej ne z navedeno elektronsko pošto z dne 20. februarja 2007 – zato jo je treba zavrniti. Poleg tega, tudi če se predpostavlja, da je B. dejansko predlagal kandidate za upravni odbor družbe Prysmian, tožeča stranka ne more trditi, da jih ni izbrala in imenovala ona, temveč B. Nazadnje, čeprav tožeča stranka trdi, da to, da je bil B. predsednik upravnega odbora družbe Pirelli Cavi e Sistemi Energia, preden jo je kupil sklad GSCP V, dokazuje, da je družba Prysmian na trgu ravnala samostojno v skladu z navodili svojega vodstva, je treba navesti, kot je razvidno iz točke 781 obrazložitve izpodbijanega sklepa, da je bil B. edini član upravnega odbora družbe Prysmian, ki je bil zaposlen pri družbi Pirelli Cavi e Sistemi Energia, preden je to družbo kupil sklad GSCP V. V skladu s sodno prakso pa je to, da družba pri nakupu neke družbe zamenja del njenega upravnega odbora, indic izvajanja odločilnega vpliva prvonavedene družbe na ravnanje pridobljene družbe (glej v tem smislu sodbo z dne 16. septembra 2013, CEPSA/Komisija, T-497/07, neobjavljena, EU:T:2013:438, točka 176).

101 Tretjič, tožeča stranka poudarja, da se je upravni odbor družbe Prysmian sestajal le enkrat na četrtletje, kar po njenem mnenju potrjuje, da je vodenje te družbe nadzirala vodstvena ekipa, in ne upravni odbor. Vendar taka trditev v zvezi z rednostjo ali pogostostjo sej upravnega odbora ne more vplivati na to, da je upravni odbor organ, ki pri opravljanju svojih nalog odloča o sestavi in funkcijah vodstvene ekipe. Poleg tega tožeča stranka ni predložila nobenega konkretnega dokaza, ki bi lahko dokazoval, da je bilo vodstvo – zlasti B. kot predsednik upravnega odbora – pri tekočem upravljanju družbe povsem neodvisno od navedenega odbora, kot zatrjuje tožeča stranka. Zato je treba trditev tožeče stranke zavrniti kot neutemeljeno.

102 Glede na zgoraj navedeno je treba ugotoviti, da sta pristojnost za imenovanje članov upravnega odbora ter pristojnost za sklic skupščin delničarjev in za predlaganje odpoklica članov upravnega odbora objektivna dejavnika, na podlagi katerih je razvidno, da je tožeča stranka imela možnost, da odločilno vpliva na intervenientki in da je tak vpliv dejansko izvajala.

2) Dejanska zastopanost tožeče stranke v upravnem odboru družbe Prysmian

103 Komisija je v točkah 761 in 762 obrazložitve izpodbijanega sklepa navedla, da je tožeča stranka poskrbela, da je bila neposredno zastopana v vsakem upravnem odboru družbe Prysmian z imenovanjem članov upravnega odbora, s katerimi je bila povezana [*zaupno*]. Po njenih navedbah so ti člani vedno predstavljali vsaj 50 % različnih upravnih odborov družbe Prysmian. Dodaja, da so imeli člani upravnega odbora, ki so bili povezani s tožečo stranko, v nekaterih primerih odločilne glasove, kar je tožeči stranki omogočalo, da dejansko nadzoruje odločitve upravnega odbora.

104 Tožeča stranka to trditev izpodbija, pri čemer zatrjuje, da so bili člani upravnega odbora, za katere je Komisija štela, da so njeni zaposleni, dejansko člani upravnega odbora PIA in da so bili zaposleni pri družbi, ki je „povezana“ s tožečo stranko, in sicer družbi GS Services Ltd. Dalje trdi, da so bili drugi člani upravnega odbora neodvisni člani, za katere Komisija ni dokazala, da ne bi spoštovali dolžnosti neodvisnosti ali fiduciarnih obveznosti. Nazadnje trdi, da je v nasprotju s tem, kar je Komisija ugotovila v izpodbijanem sklepu, ni nikoli zastopalo najmanj 50 % članov upravnega odbora družbe Prysmian.

105 Vendar utemeljitve tožeče stranke v zvezi s tem ni mogoče sprejeti. Na eni strani je namreč treba ugotoviti, da je člane upravnega odbora, ki jih tožeča stranka imenuje „člani upravnega odbora PIA“ in ki so zaposleni pri družbi GS Services, zaposlovala tudi tožeča stranka, saj kot pojasnjuje Komisija [*zaupno*].

106 Na drugi strani glede ugotovitve Komisije, da je tožeča stranka med celotnim obdobjem kršitve ohranila povezave z najmanj 50 % članov v zaporednih upravnih odborih družbe Prysmian, drži, kot trdi tožeča stranka, da je bilo največje zastopanje članov upravnega odbora PIA v teh odborih v višini 43 % pred datumom PJP in približno v višini 33 % po navedenem datumu. Vendar je res tudi, da je Komisija v točkah 761 in 762 obrazložitve izpodbijanega sklepa ter v ustreznih opombah podala dokaze, ki prikazujejo – ne da bi tožeči stranki uspelo dokazati nasprotno – da je tožeča stranka imela stike tudi z drugimi člani upravnih odborov, zlasti prek [*zaupno*].

107 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je Sodišče razsodilo, da lahko gospodarska enota, ki jo sestavljata obvladujoča in odvisna družba, nastane ne le s formalnimi razmerji med njima, temveč tudi neformalno, zlasti na podlagi osebnih povezav, ki obstajajo med pravnimi subjekti, ki sestavljajo tako gospodarsko enoto (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Komisija/Stichting Administratiekantoor Portielje, C-440/11 P, EU:C:2013:514, točka 68).

108 Zato je ob upoštevanju članov upravnega odbora PIA in članov, s katerimi je imela tožeča stranka te drugačne povezave prek [*zaupno*], ugotovitev Komisije, da je tožeča stranka poskrbela, da jo med celotnim zadevnim obdobjem zastopa vsaj 50 % članov upravnega odbora, utemeljena. Poleg tega je treba, čeprav tožeča stranka trdi, da so člani upravnega odbora, s katerimi je imela te drugačne

povezave, nastopali kot neodvisni člani upravnega odbora, ugotoviti – kot izhaja iz odgovora tožeče stranke na zahtevo Komisije za pojasnila z dne 13. marca 2013, ki je priloga tožbi – da ta status izhaja samo iz presoje, ki jo je opravil sam upravni odbor družbe Prysmian. Zgolj to, da je ta upravni odbor za nekatere člane tega upravnega odbora ocenil, da so neodvisni, ali da je to oceno celo objavil v poročilih o upravljanju podjetja, kot trdi tožeča stranka, ne more omajati ugotovitve Komisije, da ti isti člani dejansko niso prenehali vzdrževati povezav s tožečo stranko.

109 Iz tega izhaja, da se je lahko Komisija upravičeno oprla na dejansko zastopanost tožeče stranke v upravnem odboru družbe Prysmian kot na objektivni dejavnik pri dokazovanju, da je tožeča stranka imela možnost, da odločilno vpliva na intervenientki, in da je tak vpliv dejansko izvajala.

3) Pooblastilo za upravljanje zastopnikov tožeče stranke v upravnem odboru

110 Komisija v točki 763 obrazložitve izpodbijanega sklepa pojasnjuje, da je tožeča stranka poskrbela tudi za to, da so imeli njeni zastopniki v upravnem odboru čim širša pooblastila za upravljanje. Natančneje, prvič, navaja, da so bili štirje člani upravnega odbora PIA 15. decembra 2005 in 16. maja 2007 imenovani za „izvršne direktorje“ družbe Prysmian, kar je vključevalo delegirana pooblastila v zvezi z rednim upravljanjem zadnjenavedene družbe, vključno s podpisovanjem aktov tekočega upravljanja. Drugič, navaja, da čeprav so bila 16. januarja 2007 zaradi priprave prve javne ponudbe pooblastila izvršnih direktorjev za upravljanje preklicana, sta bila dva člana upravnega odbora PIA zatem vključena v „strateški odbor“, ki je imel tri člane. Priznava, da navedeni odbor ni imel glasovalnih pravic ali pravice veta, vendar poudarja, da je imel ključno vlogo pri pomoči upravnemu odboru glede strateških in poslovnih vprašanj družbe Prysmian. Nazadnje, navaja, da je bil ta odbor razpuščen maja 2010, takoj po popolni odsvojitvi udeležbe tožeče stranke v družbi Prysmian.

111 Tožeča stranka te trditve Komisije izpodbija. Na eni strani trdi, da nepristranska preučitev predloženih elementov dokazuje, da izvršni direktorji PIA pred datumom PJP niso imeli nikakršne vloge pri poslovni politiki družbe Prysmian. Na drugi strani zatrjuje, da strateški odbor ni imel nikakršne osrednje vloge pri poslovni politiki družbe Prysmian in da je deloval le kot posvetovalni organ. Po njenem mnenju noben dokaz ne priča o tem, da bi člani upravnega odbora PIA zaradi pripadnosti navedenemu odboru odločilno vplivali na poslovno politiko družbe Prysmian.

112 Glede prve trditve tožeče stranke v zvezi z obdobjem, ki je v bistvu predhodno datumu PJP, je treba najprej ugotoviti, da dokazi, ki jih je Komisija navedla v izpodbijanem sklepu, zlasti v opombah od št. 1142 do št. 1145, jasno in nedvoumno dokazujejo, da so bili trije člani upravnega odbora PIA imenovani za izvršne direktorje družbe Prysmian, ki jih je bilo skupaj štiri.

113 Dalje, iz prilog k tožbi je razvidno, da so bili člani upravnega odbora PIA na podlagi delegiranih pooblastil navedenim izvršnim direktorjem dejavni pri tekočem upravljanju družbe Prysmian. Natančneje, podali so stališče glede predloga za soglasje k odprtju podružnice v Katarju, glede imenovanja upravnih odborov odvisnih družb družbe Prysmian in glede vprašanj v zvezi z zaposlovanjem v navedeni družbi.

114 V teh okoliščinah je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da člani upravnega odbora PIA pred datumom PJP niso imeli nikakršne vloge v poslovnem življenju družbe Prysmian. Poleg tega, čeprav tožeča stranka trdi, da je v večini primerov zadevne odločitve sprejelo že vodstvo družbe Prysmian, zadošča opozoriti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso to, da mora obvladujoča družba ali njeni predstavniki potrditi te predloge in imajo torej pravico, da tega ne storijo in jih spremenijo, potrjuje odločilno vplivanje (sodba z dne 13. decembra 2013, HSE/Komisija, T-399/09, neobjavljena, EU:T:2013:647, točka 84).

115 Glede druge trditve tožeče stranke v zvezi z obdobjem po datumu PJP in posebej v zvezi s strateškim odborom je treba najprej navesti, da tožeča stranka ne izpodbija, da so ta odbor dejansko sestavljali trije člani, pri čemer sta bila dva člana upravnega odbora PIA. Kar zadeva funkcije tega odbora, je iz priloge k tožbi razvidno, da je bil formalno zadolžen za preučevanje proračuna in vlaganj družbe Prysmian ter za zagotavljanje njenega financiranja in pomoč upravnemu odboru pri njegovih funkcijah. Natančneje, dnevni red njegovega sestanka 16. julija 2008 dokazuje, da je obravnaval vprašanja poslovne strategije, med drugim vlaganj v Braziliji, na Kitajskem, v Tuniziji, Italiji in Rusiji.

116 Zato kljub temu, da strateški odbor ni imel pooblastil za odločanje, kot Komisija sama priznava v izpodbijanem sklepu, to ne pomeni, da ni imel nikakršne vloge v postopku strateškega odločanja družbe Prysmian, kot trdi tožeča stranka.

117 Dalje, tožeča stranka kljub vsemu trdi, da so člani upravnega odbora PIA v strateškem odboru podali samo omejene nasvete v kratkih elektronskih sporočilih v zvezi s svojimi izkušnjami kot strokovnjaki za vlaganja, vedno na pobudo in predlog vodstva. Vendar kot trdi Komisija, so ta elektronska sporočila dokaz, da so je bil s člani upravnega odbora PIA redno vzpostavljen stik glede strateških odločitev, vključno s potencialnimi vlaganji, in da so aktivno sodelovali pri odločitvah v zvezi s poslovno politiko družbe Prysmian.

118 Nazadnje, medtem ko tožeča stranka trdi, da sta B. kot predsednik upravnega odbora družbe Prysmian in njegova vodstvena ekipa določila sestavo strateškega odbora, zadošča ugotoviti, da ta trditev ni potrjena z elektronskim sporočilom z dne 20. februarja 2007, na katero se sklicuje.

119 Iz tega izhaja, da je lahko Komisija pravilno ugotovila, najprej, da so pooblastila za upravljanje članov upravnega odbora PIA znotraj upravnega odbora družbe Prysmian v obdobju do datuma PJP in nato njihova vloga v strateškem odboru od navedenega datuma dalje dodatni objektivni dejavniki, ki lahko dokazujejo, da je imela tožeča stranka možnost, da odločilno vpliva na ravnanje intervenientk na trgu in da je ta vpliv dejansko izvajala celotno obdobje kršitve.

4) Pomen vloge, ki jo je tožeča stranka imela v odborih družbe Prysmian

120 Komisija v točki 764 obrazložitve izpodbijanega sklepa navaja, da so imeli člani upravnega odbora PIA pomembno vlogo tudi v drugih odborih družbe Prysmian, oblikovanih 15. decembra 2005, in sicer v odboru za osebne prejemke in v odboru za notranjo kontrolo. Po njenih navedbah je prvi obravnaval zlasti vprašanja osebnih prejemkov, do 28. februarja 2007 pa sta bila dva od skupno treh članov člana upravnega odbora PIA; drugi je obravnaval vprašanja skladnosti z veljavnimi predpisi, zlasti za računovodske evidence, od skupno dveh članov pa je bil en član upravnega odbora PIA.

121 Tožeča stranka priznava, da so bili člani upravnega odbora PIA člani navedenih odborov, vendar zatrjuje, da to ne dokazuje njenega odločilnega vplivanja na družbo Prysmian. Poleg tega poudarja, da je od 28. februarja 2007 samo en član upravnega odbora PIA sodeloval v navedenih odborih, in sicer v odboru za osebne prejemke.

122 V zvezi z odborom za osebne prejemke je treba navesti, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke – glede na to, da lahko ta odbor določi prejemke vodstva odvisne družbe – prevlada članov upravnega odbora PIA v navedenem odboru, kakor je to bilo pred datumom PJP, dejansko lahko dokazuje, da obvladujoča družba odločilno vpliva na odvisno družbo. Vendar Komisija tega dejavnika ne more uporabiti kot indic za odločilno vplivanje v obdobju po navedenem datumu, saj je bil v tem odboru le eden od treh članov član upravnega odbora PIA.

123 Kar zadeva odbor za notranjo kontrolo, trditev Komisije prav tako ni utemeljena. Ker je namreč ta odbor v obravnavanem primeru opravljal le naloge, kot so kontrola in preverjanje računovodskih evidenc ter pomoč pri pripravi računovodskih izkazov, ni mogoče ugotoviti, da je navedeni odbor

tožeči stranki omogočal, da nadzoruje poslovno politiko svoje odvisne družbe. Poleg tega je treba navesti – kot je razvidno iz točke 764 obrazložitve izpodbijanega sklepa – da od 28. februarja 2007 v tem odboru ni sodeloval noben član upravnega odbora PIA, zato to nikakor ne more utemeljiti odločilnega vplivanja v obdobju po datumu PJP.

124 Iz tega izhaja, da Komisija ne bi smela upoštevati udeležbe članov upravnega odbora PIA v odborih za osebne prejemke in za notranjo kontrolo kot objektivnega dejavnika, s katerim bi bilo mogoče dokazati možnost tožeče stranke, da odločilno vpliva na intervenientki v celotnem obdobju kršitve, in dejansko izvajanje takega vpliva.

5) Prejemanje redno posodobljenih informacij in mesečnih poročil

125 Komisija se v točki 765 obrazložitve izpodbijanega sklepa sklicuje na to, da so člani upravnega odbora PIA med celotnim obdobjem kršitve prejemali redno posodobljene informacije in mesečna poročila.

126 Za tožečo stranko ta poročila niso upoštevna pri presoji njenega odločilnega vplivanja na intervenientki, saj niso bila pripravljena zanjo, temveč je bil njihov cilj rezultate podjetja predstaviti širši javnosti. Poleg tega tožeča stranka zatrjuje, da so bila poročila članom upravnega odbora PIA namenjena zgolj temu, da se ti seznanijo z rezultati vlaganj družbe Prysmian, in niso zahtevala nobenega ukrepanja z njihove strani.

127 Opozoriti je treba – kot je to storila Komisija – da je bilo v sodni praksi Splošnega sodišča že razsojeno, da se lahko nadzorni svet odvisne družbe, ki ga v večini sestavljajo predstavniki obvladujoče družbe, s poročili redno seznanja z razvojem poslovne dejavnosti te odvisne družbe (glej v tem smislu sodbo z dne 13. decembra 2013, HSE/Komisija, T-399/09, neobjavljena, EU:T:2013:647, točka 93). Zato je treba nasprotno trditev tožeče stranke zavrniti.

128 Poleg tega je treba navesti, do so bili člani upravnega odbora PIA z zadevnimi mesečnimi poročili redno obveščeni o razvoju poslovne dejavnosti družbe Prysmian. Kot je razvidno iz primerov, navedenih v opombi št. 1157 izpodbijanega sklepa, so prejemali informacije v zvezi s poslovnimi dejavnostmi te družbe na področju električnih kablov, ki so se nanašale na finance, energetiko, telekomunikacije, transakcije, človeške vire, logistiko, razvoj nabave in proizvodov ter kakovost.

129 Tako je tudi ob upoštevanju pristojnosti tožeče stranke za imenovanje članov različnih upravnih odborov družbe Prysmian in delegiranih pooblastil, ki so jih imeli člani upravnega odbora PIA, v skladu s preudarki iz točk od 110 do 119 zgoraj prejemanje redno posodobljenih informacij in mesečnih poročil dodaten dejavnik, ki prikazuje, da je bila tožeča stranka redno obveščena o poslovni strategiji njene odvisne družbe, kar lahko potrjuje obstoj gospodarske enote med njima.

6) Ukrepi za zagotovitev nadaljnjega odločilnega nadzora po datumu PJP

130 Komisija v točkah od 766 do 770 obrazložitve izpodbijanega sklepa trdi, da je tožeča stranka sprejela ukrepe, da bi zagotovila, da bo lahko tudi po prvi javni ponudbi odločilno vplivala na družbo Prysmian. Po njenih navedbah gre za te ukrepe:

– najprej, tožeča stranka je 28. februarja 2007 kot edina posredna delničarka imenovala upravni odbor, ki je družbo Prysmian vodil do 9. aprila 2009. S tem se je tožeča stranka izognila temu, da bi bil nov upravni odbor imenovan takoj po prvi javni ponudbi maja 2007;

– dalje, tožeča stranka je na skupščini delničarjev družbe Prysmian 16. januarja 2007 spremenila statut te družbe, tako da je med drugim uvedla sistem z začasnim seznamom za predlaganje in imenovanje novih upravnih odborov (Komisija pojasnjuje, da si je tožeča stranka s tem sistemom zagotovila, da lahko v prihodnje z nižjo udeležbo imenuje vsaj pet od šestih članov upravnega odbora in tako ohrani nadzor nad družbo Prysmian);

– poleg tega je bil 12. novembra 2007 9,9-odstotni delež v družbi Prysmian prodan družbi Taihan Electric Wire, ta družba pa naj bi se v dopisu z dne 6. novembra 2007 družbi Prysmian zavezala, da ne bo imela v lasti več kot 10-odstotnega deleža v celotnem kapitalu družbe Prysmian, da na skupščinah delničarjev družbe Prysmian ne bo glasovala, niti prek drugih družb skupine Taihan, za več kot 10 % delnic z glasovalnimi pravicami in da ne bo predlagala nobenega kandidata za mesto člana upravnega odbora ali statutarnega revizorja družbe Prysmian (po navedbah Komisije so te zaveze, zlasti zadnja, tožeči stranki zagotavljale, da drugi delničar družbe Prysmian ne bo mogel predlagati začasnega seznama ali imenovati predstavnikov v upravnem odboru družbe Prysmian);

– nazadnje, obstajajo izrecne navedbe v zvezi z večinsko udeležbo tožeče stranke po prvi javni ponudbi, zlasti v zapisniku seje upravnega odbora z dne 19. decembra 2007.

131 Tožeča stranka zatrjuje, da kljub trditvam iz izpodbijanega sklepa Komisija ni uspela dokazati, da je ta družba z intervenientkama v obdobju po datumu PJP sestavljala gospodarsko enoto v smislu sodne prakse. Najprej ugotavlja, da je Komisija napačno uporabila pravo, ker je uporabila odgovornost obvladujoče družbe glede na stopnjo udeležbe v kapitalu, kar se še ni zgodilo. Nato trdi, da ji imenovanje upravnega odbora družbe Prysmian februarja 2007 ni zagotovilo nadzornega položaja v tej družbi. Navaja še, da je bil sistem začasnega seznama sprejet ob načrtovanju prve javne ponudbe. Poleg tega po njenem mnenju vložka družbe Taihan Electric Wire ni mogoče spregledati.

132 V zvezi s tem je treba, prvič, zavrniti trditev tožeče stranke, da je Komisija nepravilno štela, da je solidarno odgovorna za plačilo globe, naložene njenim odvisnim družbam, v katerih ima udeležbo, ki je po njenih navedbah brez primere. Zadošča namreč opozoriti, da lahko v skladu s sodno prakso manjšinski delež matični družbi omogoči dejansko izvajanje odločilnega vpliva na ravnanje njene odvisne družbe na trgu, če ima ta matična družba večja pooblastila, kot se običajno dodelijo manjšinskim delničarjem, da se zavarujejo njihovi finančni interesi, in ki z uporabo metode sklenjenega kroga skladnih pravnih ali ekonomskih indicev lahko dokazujejo izvajanje odločilnega vpliva na ravnanje odvisne družbe na trgu (sodbi z dne 12. julija 2011, Fuji Electric/Komisija, T-132/07, EU:T:2011:344, točka 183, in z dne 9. septembra 2015, Toshiba/Komisija, T-104/13, EU:T:2015:610, točka 97).

133 Drugič, glede trditve tožeče stranke, da ji imenovanje upravnega odbora 28. februarja 2007 ni zagotovilo nadzornega položaja, je treba navesti – kot je bilo navedeno v točki 93 zgoraj – da je bil upravni odbor, ki je bil imenovan na ta datum, torej pred datumom PJP, imenovan za obdobje do 31. decembra 2009 ter da se je po datumu PJP in celo po datumu konca kršitve obdržal brez sprememb. Čeprav tožeča stranka v tem obdobju ni več imela absolutnega nadzora nad glasovalnimi pravicami, vezanimi na delnice družbe Prysmian, je ohranitev iste sestave navedenega odbora indic, da je tožeča stranka po prvi javni ponudbi še naprej imela nadzor nad upravnim odborom.

134 Tretjič, kar zadeva trditev tožeče stranke v zvezi s sistemom začasnega seznama, in sicer da so ta sistem nalagale obveznosti iz kodeksa družb, ki kotirajo na borzi, je treba navesti, da tožeča stranka ne izpodbija ugotovitve Komisije, da ji je ta sistem omogočal, da z nižjo udeležbo zagotovi imenovanje vsaj petih od šestih članov upravnega odbora družbe Prysmian. Ker pa ni pomembno, ali sistem izhaja iz pobude tožeče stranke ali pa je posledica izvajanja veljavnih predpisov, je treba potrditi ugotovitev Komisije, da je ta sistem tožeči stranki omogočal, da ohrani nadzor nad upravnim odborom družbe Prysmian po prvi javni ponudbi. Poleg tega, tudi če tožeča stranka tega sistema ni uporabila med

obdobjem kršitve, je treba ugotoviti, da to ni bilo potrebno, ker se je – kot je bilo že navedeno – upravni odbor, ki ga je tožeča stranka imenovala 28. februarja 2007, brez sprememb ohranil še po datumu konca kršitve.

135 Četrtič, glede vložka družbe Taihan Electric Wire, izvedenega 12. novembra 2007, je treba ugotoviti – čeprav tožeča stranka trdi, da navedeni družbi ni bilo onemogočeno izvrševanje pravic – da je bila zaveza te družbe, da ne bo predlagala kandidatov za upravni odbor, kot je razvidno iz točke 2 dopisa z dne 6. novembra 2007, priloženega k tožbi, namenjena temu, da navedena družba ne bi mogla sodelovati pri sestavi upravnega odbora. Poleg tega – v nasprotju s trditvami tožeče stranke – ta zaveza ni veljala samo v primeru povečanja udeležbe te družbe v družbi Prysmian na več kot 10 %. V teh okoliščinah je Komisija pravilno ugotovila, da je bila posledica te zaveze, da je tožeča stranka imela nadzor nad upravnim odborom družbe Prysmian, saj se je drugi največji delničar odrekel vplivanju na sestavo tega odbora.

136 Petič, kar zadeva izrecno navedbo o nadzoru tožeče stranke, ki je po navedbah Komisije razvidna iz zapisnika seje upravnega odbora z dne 19. decembra 2007, zadošča ugotoviti, da navedeni dokument dejansko dokazuje, da je eden od članov upravnega odbora PIA pri presoji odsvojitve deleža družbi Taihan Electric Wire izjavil, da ni bilo „[*zaupno*]“. Poleg tega, tudi če tožeča stranka izpodbija dokazno vrednost tega dokumenta, gre za uradni zapisnik, ki naj bi vseboval pripombe, ki so jih udeleženci navedene seje želeli zabeležiti, pri čemer tožeča stranka ni predložila nobenega elementa, ki bi dokazoval nasprotno.

137 Iz tega izhaja, da je Komisija pravilno ugotovila obstoj štirih ukrepov, ki dokazujejo, da je tožeča stranka ohranila nadzor nad družbo Prysmian po datumu PJP, torej po tem, ko ni več imela večine glasovalnih pravic, vezanih na delnice navedene družbe.

7) Dokaz o značilnem ravnanju kot industrijski lastnik

138 Komisija v točki 771 obrazložitve izpodbijanega sklepa trdi, da je iz dokazov razvidno, da je tožeča stranka še konec leta 2007, ko je imela posredno v lasti 31,69-odstotni delež v družbi Prysmian, kot industrijski lastnik spodbujala navzkrižno prodajo med družbo Prysmian in drugimi odvisnimi družbami tožeče stranke. V opombi št. 1165 navedenega sklepa se sklicuje na elektronska sporočila, ki sta jih 20. decembra 2007 izmenjala O. in B., na elektronsko sporočilo O. z dne 2. januarja 2008 in na elektronsko sporočilo S. z dne 30. januarja 2008.

139 Tožeča stranka izpodbija trditve Komisije, pri čemer zatrjuje, da je O. kot član upravnega odbora PIA z zadevnimi elektronskimi sporočili le opozoril družbo Prysmian na poslovne priložnosti in posredoval ime osebe, s katero naj se vzpostavi stik pri neki norveški družbi. Po njenem mnenju Komisija napačno trdi, da so se ta sporočila nanašala na navzkrižne prodaje znotraj skupine, in ni dokazala, da je izmenjava korespondence povzročila poznejše stike ali da je pomenila pritisk na družbo Prysmian, da te priložnosti izkoristi.

140 Glede vsebine zadevnih dopisov je iz priloge k odgovoru na tožbo razvidno, da se je O. na družbo Prysmian obrnil zato, da bi jo seznanil s tem, da je tožeča stranka pridobila družbo, ki na Norveškem ponuja televizijske storitve, in ji ponudil, da z navedeno družbo za prodajo električnih kablov vzpostavi stik. O. je predlagal enako ravnanje v zvezi z družbo v lasti tožeče stranke v Združenih državah.

141 V nasprotju s trditvami tožeče stranke pa zadevna elektronska sporočila odražajo to, da so podjetja, ki so bila dejavna na trgu, menila, da je za morebitno prodajo električnih kablov bolj primerno vzpostaviti stik s tožečo stranko, in ne neposredno s skupino Prysmian, kar kaže na njeno vlogo sogovornika za navedeno skupino. Tudi če, kot trdi tožeča stranka, ta elektronska sporočila ne kažejo ne navodil

tožeče stranke za vzpostavitev stika ne sistematične prakse, Komisija s tem, da jih je vključila v analizo kot dejavnik, ki lahko dokazuje vpletenost tožeče stranke v poslovno dejavnost družbe Prysmian, ni ravnala napačno.

142 V teh okoliščinah se je Komisija upravičeno oprla na izmenjavo zadevnih elektronskih sporočil – zlasti tistih, ki sta si jih O. in B. izmenjala 20. decembra 2007 – kot na dejavnik za dokazovanje odločilnega vplivanja tožeče stranke na družbo Prysmian.

8) Presoja vseh elementov, navedenih v izpodbijanem sklepu

143 Iz točk od 89 do 142 zgoraj je razvidno, da je Komisija svojo ugotovitev glede odločilnega vplivanja tožeče stranke na intervenientki lahko utemeljila, prvič, s pristojnostjo tožeče stranke za imenovanje članov različnih upravnih odborov družbe Prysmian, drugič, z njeno pristojnostjo za sklic skupščin delničarjev in predlaganje odpoklica članov upravnega odbora ali upravnih odborov v celoti, tretjič, z delegiranimi pooblastili članov upravnega odbora PIA znotraj upravnih odborov in njihovim sodelovanjem v strateških odborih, četrtič, s prejemanjem redno posodobljenih informacij in mesečnih poročil, petič, z ukrepi, ki jih je naštela Komisija in ki so tožeči stranki zagotavljali odločilen nadzor po prvi javni ponudbi, in šestič, z dokazom, da je tožeča stranka ravnala kot industrijski lastnik. V teh okoliščinah je treba po podrobnem preverjanju ugotoviti, da je Komisija pravilno štela, da je tožeča stranka izvajala odločilen vpliv ne le do datuma PJP, temveč tudi med celotnim obdobjem od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009.

144 Drugi del prvega tožbenega razloga je treba zato zavrniti.

c) Tretji del: ugotovitev Komisije, da tožeča stranka v bistvu ni bila zgolj navaden finančni vlagatelj

145 Tožeča stranka trdi, da je Komisija s tem, da je štela, da vložek sklada GSCP V v skupino Prysmian ni vložek navadnega finančnega vlagatelja, storila očitno napako pri presoji. Trdi, da so pridobitev skupine Prysmian s strani navedenega sklada izvedli strokovni vlagatelji, in ne upravljavci ali strategi. Zato naj ji ne bi bilo mogoče kot obvladujoči družbi pripisati nobene odgovornosti.

146 Natančneje, tožeča stranka poudarja, da sklad GSCP V ni imel ne pooblastil ne sredstev za določanje ravnanja skupine Prysmian na trgu, da upravljanje družb v portfelju ne spada v okvir mandata PIA, ustanovitelja navedenega sklada, da je obstoječa vodstvena ekipa družbe Prysmian, ki jo je imenoval nekdanji lastnik te družbe, še naprej vodila poslovno dejavnost, da so bili člani upravnega odbora PIA strokovnjaki za vlaganja in da je bila njihova vloga le nadzor vlaganj, da ni imela spodbude za nadzorovanje družbe Prysmian, kar je razvidno iz zmanjšanja njenih deležev kmalu po pridobitvi, ter da navzven ni bilo očitno, da bi skupina Prysmian spadala v skupino, katere obvladujoča družba je tožeča stranka, in da skupina Prysmian za računovodske namene ni bila vključena v navedeno skupino.

147 Tožeča stranka poleg tega trdi, da v nasprotju s tem, kar je Komisija trdila v izpodbijanem sklepu, ukrepi, ki jih je sprejela v zvezi s skupino Prysmian, niso taki, kot bi jih sprejela holdinška družba industrijske skupine.

148 Nazadnje, tožeča stranka Komisiji očita, da je štela, da gospodarska prednost, ki jo je tožeča stranka pridobila s svojo naložbo, dokazuje, da ni finančna vlagateljica.

149 Komisija in intervenientki te trditve izpodbijata.

150 Tožeča stranka s tretjim delom prvega tožbenega razloga izpodbija zlasti preudarke Komisije iz točk od 773 do 781 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v katerih ta odgovarja na trditve, ki jih je tožeča stranka podala v upravnem postopku, da bi se ugotovilo, da njeno ravnanje glede skupine Prysmian ustreza ravnanju navadnega finančnega vlagatelja.

151 V skladu s sodno prakso se matični družbi ne pripiše odgovornost za kršitev, ki jo je storila njena odvisna družba, če gre za navadnega finančnega vlagatelja, to je vlagatelja, ki je kapitalsko udeležen v družbi, da bi pridobil finančno korist, vendar nikakor ni vpleten pri njenem upravljanju in nadzoru (glej v tem smislu sodbo z dne 12. decembra 2012, 1. garantovaná/Komisija, T-392/09, neobjavljena, EU:T:2012:674, točke od 50 do 52). Vendar to, da gre za „navadnega finančnega vlagatelja“, ni pravno merilo, temveč le primer okoliščine, ko lahko matična družba ovrže domnevo dejanskega odločilnega vplivanja (glej v tem smislu sklepne predloge J. Kokott v zadevi Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:262, točka 75).

152 Najprej je treba glede trditev tožeče stranke, prvič, da sklad GSCP V ni imel ne pooblastil ne sredstev za določanje ravnanja družbe Prysmian na trgu in, drugič, da upravljanje odvisnih družb ni spadalo v okvir mandata PIA, ugotoviti, da te navedbe niso upoštevne pri ugotavljanju dejanskega izvajanja odločilnega vpliva. Poleg tega so v nasprotju z objektivnimi dejavniki in indici, katerih utemeljenost je bila ugotovljena v točki 143 zgoraj. Dodati je treba še, tako kot navaja Komisija, da z izpodbijanim sklepom ni ugotovljena vpletenost tožeče stranke v poslovno upravljanje družbe Prysmian, temveč njeno odločilno vplivanje na poslovne odločitve te družbe. V zvezi s tem je treba opozoriti, da se v skladu z ustaljeno sodno prakso presoja izvajanja odločilnega vpliva ne sme omejiti zgolj na elemente, ki se nanašajo na poslovno politiko odvisne družbe na trgu v ožjem smislu (glej v tem smislu sodbo z dne 15. julija 2015, HIT Groep/Komisija, T-436/10, EU:T:2015:514, točka 127 in navedena sodna praksa).

153 Dalje, glede trditve, da člani upravnega odbora PIA, ki so bili člani raznih upravnih odborov družbe Prysmian, niso bili dovolj usposobljeni ali izkušeni za upravljanje dejavnosti te družbe, je treba ponovno navesti, da ta okoliščina ni upoštevna pri ugotavljanju, ali obvladujoča družba ni odločilno vplivala na odvisno družbo. Nikakor ta okoliščina ne more spremeniti dejstva, da so bili ti člani upravnega odbora vpleteni v poslovno politiko družbe Prysmian, saj so bili – kot je bilo ugotovljeno v točkah 105 in 119 zgoraj – člani upravnih odborov te družbe in njenega strateškega odbora ter so imeli delegirana pooblastila za upravljanje.

154 Poleg tega je trditev tožeče stranke, da ni imela interesa za nadzor nad družbo Prysmian, prav tako v nasprotju z dejstvom, da je imenovala vse upravne odbore te družbe med obdobjem kršitve in da je imela predstavnike v strateškem odboru družbe po prvi javni ponudbi. Ta trditev je očitno izpodbita tudi z izjavo člana upravnega odbor PIA, obravnavano v točki 136 zgoraj.

155 Nazadnje je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da navzven ni bilo očitno, da bi skupina Prysmian spadala v skupino, katere obvladujoča družba je tožeča stranka, ter da skupina Prysmian za računovodske namene ni bila vključena v navedeno skupino, saj s to trditvijo prav tako ni mogoče ovreči dejavnikov in indicev, ki jih je Komisija navedla za ugotovitev obstoja odločilnega vpliva.

156 Iz zgoraj navedenega izhaja, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke ta ni uspela dokazati, da je šlo pri njeni udeležbi v skupini Prysmian za navadno finančno naložbo ter da nikakor ni bila vpletena v upravljanje in nadzor navedene družbe.

157 Torej je treba tretji del prvega tožbenega razloga in zato navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 2 Uredbe št. 1/2003, nezadostnost dokazov in kršitev obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU

158 Tožeča stranka trdi, da je Komisija kršila člen 2 Uredbe št. 1/2003 in obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU, ker ni ustrezno upoštevala razmerja med tožečo stranko in intervenientkama pri ugotavljanju njene solidarne odgovornosti za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama.

159 Tožeča stranka ta tožbeni razlog deli na dva dela. V prvem delu trdi, da so pri dokazih, na katere se je Komisija sklicevala za ugotovitev solidarne odgovornosti tožeče stranke za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama, podane nepravilnosti in da gre za nepotrjene izjave intervenientk v upravnem postopku. V drugem delu meni, da Komisija svojega sklepa ni zadostno obrazložila.

a) Prvi del: kršitev člena 2 Uredbe št. 1/2003 in nezadostnost dokazov

160 Tožeča stranka Komisiji očita, da svoje ugotovitve o solidarni odgovornosti tožeče stranke za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama, opira samo na izjave, ki sta jih podali intervenientki, čeprav te izjave – po navedbah tožeče stranke – niso natančne, skladne in zanesljive.

161 Natančneje, tožeča stranka trdi, da se izjave intervenientk ne opirajo na noben dokaz in da jih je Komisija sprejela brez kritičnega pristopa. Opozarja še, da je Komisija namenoma prezrla dokaze, ki jih je predložila, da bi nasprotovala informacijam intervenientk. Poleg tega tožeča stranka zatrjuje, da so izjave intervenientk, na katere se opira Komisija, v nasprotju z izjavami, ki sta jih ti podali predhodno, ter tudi z dokazi, ki so bili Komisiji predloženi pred obvestilom o ugotovitvah o možnih kršitvah. Komisija naj bi tako kršila obveznost skrbne in nepristranske preučitve dokumentov, ki sta jih predložili intervenientki.

162 Komisija in intervenientki te trditve izpodbijajo.

163 Tožeča stranka zatrjuje, da ugotovitve v izpodbijanem sklepu v zvezi z njeno solidarno odgovornostjo za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama, ne temeljijo na zadostnih in zanesljivih dokazih. V bistvu na tem mestu ponavlja večino trditev, navedenih v okviru prvega tožbenega razloga, ki jih je treba zavrniti iz istih razlogov, kot so tisti, navedeni v okviru navedenega tožbenega razloga.

164 Tožeča stranka na prvem mestu trdi, da je Komisija dobesedno, brez kritične presoje, povzela izjave intervenientk v zvezi z njeno pristojnostjo za imenovanje upravnega odbora družbe Prysmian, v zvezi z udeležbo članov upravnega odbora PIA v strateškem odboru, v zvezi z njenim ravnanjem kot industrijski lastnik in v zvezi z delegiranimi pooblastili, ki so jih imeli člani upravnega odbora PIA.

165 Kar zadeva, najprej, pristojnost za imenovanje upravnih odborov, je treba navesti, da ugotovitve Komisije ne temeljijo samo na izjavah družbe Prysmian, ampak tudi na informacijah, ki jih je predložila tožeča stranka, in na statutu družbe, kot je razvidno iz točke 762 obrazložitve izpodbijanega sklepa in iz opomb od št. 1138 do št. 1141 istega sklepa. Poleg tega je treba – čeprav tožeča stranka trdi, da je prvi upravni odbor določil B. kot predsednik upravnega odbora družbe Prysmian, in ne ona sama – ugotoviti, kot je bilo navedeno v točki 100 zgoraj, da ta trditev ni potrjena z nobenim dokazom, ki bi ga predložila tožeča stranka.

166 Dalje, kar zadeva udeležbo tožeče stranke v strateškem odboru, je iz točke 763 obrazložitve izpodbijanega sklepa in opomb od št. 1148 do št. 1153 izpodbijanega sklepa razvidno, da je Komisija te ugotovitve oprla na izmenjave elektronskih sporočil med člani upravnega odbora PIA in predsednikom upravnega odbora družbe Prysmian ter na dnevni red sej tega odbora in zapisnike sej upravnega odbora. Komisija torej za utemeljitev ugotovitev v zvezi z navedenim odborom ni povzela samo izjav intervenientk, kot trdi tožeča stranka. Poleg tega, kot je bilo navedeno v točki 115 zgoraj, je iz dnevnega reda seje tega odbora z dne 16. julija 2008 razvidno, da je isti odbor obravnaval vprašanja

poslovne strategije, med drugim glede vlaganj v Braziliji, na Kitajskem, v Tuniziji, Italiji in Rusiji, kar je v nasprotju s trditvijo tožeče stranke, da zadevni odbor ni imel nikakršne vloge v okviru postopka strateškega odločanja družbe Prysmian.

167 Dalje, kar zadeva ugotovitev, da je tožeča stranka spodbujala navzkrižno prodajo znotraj skupine, ta temelji – kot je pojasnjeno v točki 771 obrazložitve izpodbijanega sklepa – na elektronskih sporočilih, ki sta si jih 20. decembra 2007 izmenjala O. in B., na elektronskem sporočilu O. z dne 2. januarja 2008 in na elektronskem sporočilu S. z dne 30. januarja 2008. Zato je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da se ta ugotovitev opira samo na izjave intervenientk.

168 Kar zadeva, nazadnje, delegirana pooblastila članov upravnega odbora IPA, je iz točk od 112 do 114 zgoraj razvidno, da je dokaz, na katerega se sklicuje Komisija v izpodbijanem sklepu, zlasti v opombah. od št. 1142 do št. 1145 navedenega sklepa, zapisnik seje upravnega odbora družbe Prysmian z dne 15. decembra 2005. Zato v nasprotju z navedbami tožeče stranke Komisija svojih ugotovitev ni oprla zgolj na izjave intervenientk. Dalje, trditve Komisije so podprte s prilogami k tožbi, iz katerih je razvidno, da so bili člani upravnega odbora PIA na podlagi delegiranih pooblastil izvršnim direktorjem dejavni pri tekočem upravljanju družbe Prysmian. Posebej so podali stališče glede predloga za soglasje k odprtju podružnice v Katarju, glede imenovanja upravnih odborov odvisnih družb in glede vprašanj v zvezi z zaposlovanjem.

169 Iz navedenega je razvidno, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke ugotovitve Komisije ne temeljijo izključno na izjavah intervenientk.

170 Na drugem mestu v zvezi s trditvami tožeče stranke, da so izjave intervenientk protislovne in da Komisija ni upoštevala dokazov, ki jih je v upravnem postopku predložila tožeča stranka, zadošča ugotoviti, da ne navaja natančno, katere naj bi bile te izjave ali ti dokazi, zaradi česar je treba take trditve tožeče stranke zavrniti.

171 Prvi del drugega tožbenega razloga je treba torej zavrniti.

b) Drugi del: kršitev obveznosti obrazložitve

172 Tožeča stranka meni, da je Komisija kršila obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU. Natančneje, Komisiji očita, da ni upoštevala podrobnih informacij, ki jih je predložila med upravnim postopkom, in da ni zadostno utemeljila svojih ugotovitev, zlasti glede uporabe domneve dejanskega odločilnega vplivanja za obdobje pred datumom PJP, glede ugotovitve, da je tožeča stranka na družbo Prysmian dejansko odločilno vplivala med celotnim obdobjem kršitve in glede trditve tožeče stranke, da je imela v družbi Prysmian vlogo navadnega finančnega vlagatelja.

173 Komisija in intervenientki te trditve zavračata.

174 V skladu s členom 296 PDEU morajo biti vsi akti, vključno s sklepi, obrazloženi.

175 V skladu z ustaljeno sodno prakso mora biti obrazložitev, ki se zahteva s členom 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega akta ter mora jasno in nedvoumno izražati razlogovanje institucije, ki je ta akt izdala, tako da se lahko zainteresirane osebe seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in da lahko pristojno sodišče opravi nadzor (glej sodbo z dne 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točka 147 in navedena sodna praksa).

176 Tako v zvezi s posamičnimi odločbami iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je namen obveznosti obrazložitve take odločbe poleg omogočanja sodnega nadzora zagotavljati zadevnim osebam zadostne informacije, na podlagi katerih lahko ugotovijo, ali odločba morda vsebuje napako, ki omogoča njeno izpodbijanje. Opozoriti je treba, da je obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU bistvena postopkovna

zahteva, ki jo je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ki spada pod vsebinsko zakonitost spornega akta (glej sodbo z dne 29. septembra 2011, Elf Aquitaine/Komisija, C-521/09 P, EU:C:2011:620, točki 146 in 148 ter navedena sodna praksa). Očitki in trditve, podani za izpodbijanje utemeljenosti tega akta, zato niso upoštevni v okviru tožbenega razloga, ki se nanaša na neobrazložitev ali na pomanjkljivo obrazložitev (glej v tem smislu sodbi z dne 22. marca 2001, Francija/Komisija, C-17/99, EU:C:2001:178, točke od 35 do 38, in z dne 15. junija 2005, Corsica Ferries France/Komisija, T-349/03, EU:T:2005:221, točki 52 in 59).

177 V obravnavani zadevi je v nasprotju s trditvami tožeče stranke obrazložitev sklepa zadostna, da se lahko tožeča stranka seznani z razlogi, zaradi katerih je Komisija štela, da je solidarno odgovorna za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama zaradi neposredne udeležbe v zadevnem kartelu, in da lahko Splošno sodišče opravi nadzor.

178 Glede odločitve, da se domneva dejanskega odločilnega vplivanja uporabi za obdobje pred datumom PJP, je namreč iz točk od 748 do 754 obrazložitve izpodbijanega sklepa razvidno, da je Komisija pojasnila, da je bila tožeča stranka zato, ker je posredno nadzorovala vse glasovalne pravice, vezane na delnice družbe Prysmian, v podobnem položaju, kot če bi bila edini in izključni lastnik te družbe. Komisija je poleg tega pojasnila – zlasti v točkah od 751 do 753 obrazložitve navedenega sklepa – da so bili vložki družbe Apollo in vodstva družbe Prysmian povsem pasivni ter da so pomenili odpoved izvrševanju glasovalnih pravic, vezanih na delnice družbe Prysmian, v korist tožeče stranke. Komisija je na tej podlagi in ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah od 697 do 702 obrazložitve tega sklepa, presodila, da lahko tožečo stranko upravičeno šteje za solidarno odgovorno za plačilo globe, naložene njenim odvisnim družbam.

179 Dalje, kar zadeva ugotavljanje odločilnega vplivanja tožeče stranke na intervenientki v obdobju od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009, je Komisija pojasnila svojo ugotovitev, da je tožeča stranka tak vpliv izvajala, pri čemer se je v skladu s sodno prakso oprla na objektivne dejavnike glede na gospodarske, organizacijske in pravne povezave med tožečo stranko in intervenientkama. Ti dejavniki so bili posamično in podrobno opisani v točkah od 758 do 771 obrazložitve izpodbijanega sklepa in skupno pretehtani v točkah od 772 do 781 obrazložitve navedenega sklepa. Komisija je poleg tega odgovorila na glavne trditve tožeče stranke v okviru tega končnega tehtanja, zlasti v točkah od 773 do 778 obrazložitve tega sklepa. Nazadnje je treba navesti, da se v nasprotju s trditvami tožeče stranke pojasnila Komisije niso nanašala le na obdobje pred datumom PJP, temveč tudi na obdobje po navedenem datumu, kot dokazujejo ukrepi, preučeni v točkah od 766 do 770 obrazložitve istega sklepa.

180 Nazadnje je Komisija glede ugotovitve, da tožeča stranka v zvezi z družbo Prysmian ni ravnala kot navaden finančni vlagatelj, tožeči stranki dala jasen odgovor, zlasti v točki 779 obrazložitve izpodbijanega sklepa, v kateri trdi, da izvrševanje glasovalnih pravic v zvezi s strateškimi odločitvami glede poslovnega ravnanja odvisne družbe, kot je določitev najvišjega vodstva ter potrditev poslovnih načrtov in načrtov upravljanja, priča o očitnem odločilnem vplivanju, in ne o navadni začasni finančni naložbi.

181 Iz tega izhaja, da je Komisija izpolnila obveznost obrazložitve iz člena 296 PDEU tako glede uporabe domneve dejanskega odločilnega vplivanja kot glede ugotovitve o tem, da je tožeča stranka na intervenientki odločilno vplivala med celotnim obdobjem kršitve. Razložila je tudi, zakaj ni mogoče šteti, da je bila tožeča stranka v razmerju do družbe Prysmian navaden finančni vlagatelj.

182 Torej je treba drugi del drugega tožbenega razloga in navedeni tožbeni razlog v celoti zavrniti.

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 ter kršitev načela osebne odgovornosti in domneve nedolžnosti

183 Tožeča stranka trdi, da so z izpodbijanim sklepom kršene njene temeljne pravice.

184 Natančneje, prvič, tožeča stranka meni, da je domneva dejanskega odločilnega vplivanja, ki jo je Komisija uporabila za obdobje pred datumom PJP, v nasprotju z načelom domneve nedolžnosti, s členom 6(2) Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu, in s členom 48(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina). Dodaja, da Komisija sploh ni upoštevala dokazov, ki jih je predložila, da bi ovrgla domnevo dejanskega odločilnega vplivanja.

185 Drugič, tožeča stranka meni, da je s tem, da se zaradi svojega statusa obvladujoče družbe šteje za solidarno odgovorno za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama, kršeno načelo osebne odgovornosti, saj niso ne ona ne njeni zastopniki v navedenih odvisnih družbah sodelovali pri kršitvi iz člena 101 PDEU.

186 Komisija in intervenientki te trditve izpodbijajo.

187 Na prvem mestu je treba glede načel osebne odgovornosti in domneve nedolžnosti navesti, da je sodišče Unije večkrat ugotovilo, da Komisija s tem, da je uporabila domnevo dejanskega odločilnega vplivanja, ni kršila navedenih načel.

188 Najprej je namreč treba opozoriti, da v skladu s sodno prakso to, da je mogoče za matično družbo skupine, ki odločilno vpliva na svoje odvisne družbe, ugotoviti, da je solidarno odgovorna za kršitve konkurenčnega prava, ki so jih storile zadnjenavedene, nikakor ni kršitev načela osebne odgovornosti, temveč, nasprotno, izraz tega načela. Matična družba in odvisne družbe, ki so pod njenim odločilnim vplivom, so namreč eno podjetje v smislu konkurenčnega prava Unije, za katero so te družbe odgovorne, in če to podjetje naklepno ali iz malomarnosti krši pravila konkurence, bo ta kršitev povzročila osebno in solidarno odgovornost vseh pravnih oseb, ki sestavljajo skupino (glej sodbo z dne 27. septembra 2012, Nynäs Petroleum in Nynas Belgium/Komisija, T-347/06, EU:T:2012:480, točka 40 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sklepne predloge generalne pravobranilke J. Kokott v zadevi Akzo Nobel in drugi/Komisija, C-97/08 P, EU:C:2009:262, točka 97).

189 Dalje, iz ustaljene sodne prakse izhaja, da domneva dejanskega odločilnega vplivanja ne krši pravice do domneve nedolžnosti, saj po eni strani ta domneva ne vodi do domneve krivde ene ali druge od teh družb (glej sodbo z dne 26. januarja 2017, Villeroy & Boch/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, točka 149 in navedena sodna praksa), po drugi strani pa je domneva dejanskega odločilnega vplivanja izpodbojna (glej sodbo z dne 19. junija 2014, FLS Plast/Komisija, C-243/12 P, EU:C:2014:2006, točka 27 in navedena sodna praksa).

190 Nazadnje, zadošča dodati, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke to, da je težko predložiti potreben nasprotni dokaz za ovrženje domneve dejanskega odločilnega vplivanja, v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča še ne pomeni, da ta domneva dejansko ni izpodbojna (glej v tem smislu sodbo z dne 16. junija 2016, Evonik Degussa in AlzChem/Komisija, C-155/14 P, EU:C:2016:446, točka 44 in navedena sodna praksa).

191 Iz tega izhaja, da je treba zavrniti trditev tožeče stranke, da domneva dejanskega odločilnega vplivanja ni združljiva z načeloma osebne odgovornosti in domneve nedolžnosti, kot sta določeni s Konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin ter z Listino.

192 Na drugem mestu trditve tožeče stranke, da ne ona ne njeni zastopniki niso sodelovali v kartelu, glede na sodno prakso, navedeno v točki 188 zgoraj, ni mogoče sprejeti.

193 Na tretjem mestu je treba glede trditve tožeče stranke, da Komisija ni navedla zadostnih razlogov, da bi zavrnila ovrženje domneve dejanskega odločilnega vplivanja s strani tožeče stranke, ugotoviti, da je bila ta trditev že obravnavana v okviru drugega tožbenega razloga in da jo je treba zavrniti iz istih razlogov.

194 Iz tega izhaja, da v nasprotju s trditvami tožeče stranke s tem, da je bila zaradi njenega statusa obvladujoče družbe ugotovljena njena solidarna odgovornost za plačilo globe, naložene njenima odvisnima družbama, nista kršeni načeli osebne odgovornosti in domneve nedolžnosti, kot tožeča stranka trdi v okviru tega tožbenega razloga.

195 Tretji tožbeni razlog je torej treba zavrniti.

4. Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003, očitna napaka pri presoji ter kršitev načel pravne varnosti in individualizacije kazni

196 Tožeča stranka v bistvu trdi, da je Komisija storila očitno napako pri presoji in kršila načeli pravne varnosti in individualizacije kazni, ker ni določila deležev solidarnih dolžnikov v okviru njihovega internega razmerja in je ugotovila le njihovo solidarno obveznost. Po njenih navedbah taka določitev ni potrebna, če družbe ob sprejetju izpodbijanega sklepa pripadajo isti skupini. Če pa gospodarska enota, ki so jo sestavljale te družbe, kot v obravnavani zadevi ne obstaja več, bi morala Komisija v navedenem sklepu to ugotoviti.

197 Komisija te trditve izpodbija.

198 Tožeča stranka v bistvu trdi, da bi morala Komisija zato, ker tožeča stranka na datum sprejetja izpodbijanega sklepa z intervenientkama ni več sestavljala gospodarske enote, določiti deleže globe, ki jo mora vsaka od njih plačati v okviru njihovega internega razmerja.

199 V skladu s sodno prakso Sodišča se pojem solidarnosti za plačilo globe v pravu Unije v obsegu, v katerem zgolj odraža neposredno pravno posledico vzpostavitve pojma podjetja, nanaša le na podjetje, in ne na družbe, ki ga sestavljajo (sodba z dne 26. januarja 2017, Villeroy & Boch/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, točka 150 in navedena sodna praksa).

200 Čeprav iz člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 izhaja, da Komisija lahko solidarno naloži globo več družbam, ker so del samo enega podjetja, pa niti na podlagi besedila te določbe niti na podlagi cilja mehanizma solidarnosti ni mogoče ugotoviti, da bi se ta pristojnost za sankcioniranje širila onkraj določanja zunanjega razmerja solidarnosti na določanje deležev solidarnih dolžnikov v okviru njihovega internega razmerja (glej sodbo z dne 26. januarja 2017, Villeroy & Boch/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, točka 151 in navedena sodna praksa).

201 Nasprotno pa je cilj mehanizma solidarnosti v tem, da je dodaten pravni instrument, ki ga ima Komisija na voljo za krepitev učinkovitosti svojih ukrepov za izterjavo glob, naloženih zaradi kršitev konkurenčnega prava, saj ta mehanizem zmanjšuje tveganje Komisije kot upnika dolga, ki ga predstavljajo globe, za plačilno nesposobnost, kar prispeva k doseganju cilja odvračanja, ki mu konkurenčno pravo na splošno sledi (glej sodbo z dne 26. januarja 2017, Villeroy & Boch/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, točka 152 in navedena sodna praksa).

202 Določitev deležev solidarnih dolžnikov v njihovem obstoječem internem razmerju pa ne sledi temu dvojnemu cilju. Gre namreč za spor, ki nastopi v poznejši fazi, v katerem Komisija načeloma nima interesa, saj ji je en ali več navedenih solidarnih dolžnikov globo plačalo v celoti (glej sodbo z dne 26. januarja 2017, Villeroy & Boch/Komisija, C-625/13 P, EU:C:2017:52, točka 153 in navedena sodna praksa).

203 V obravnavani zadevi zadošča ob upoštevanju sodne prakse, navedene v točkah od 199 do 202 zgoraj, ugotoviti, da Komisiji ni bilo treba določiti deležev tožeče stranke in intervenientk v okviru njihovega internega razmerja. Ker je namreč Komisija – kot izhaja iz preučitve, opravljene v okviru prvega tožbenega razloga – pravilno ugotovila, da so tožeča stranka in intervenientki med celotnim obdobjem kršitve sestavljale eno samo podjetje v smislu konkurenčnega prava, je zadoščalo, da določi znesek globe, za plačilo katere so te družbe solidarno zavezane.

204 Poleg tega trditev tožeče stranke, da intervenientki na datum sprejetja izpodbijanega sklepa z njo nista več bili enoten subjekt, na more omajati ugotovitve iz točke 203 zgoraj.

205 Na eni strani je treba navesti, da bi sprejetje te trditve nasprotovalo pojmu solidarne odgovornosti. V zvezi s tem je treba ugotoviti, da mehanizem solidarnosti po definiciji pomeni, da se lahko Komisija obrne bodisi na matično družbo bodisi na njene hčerinske družbe, ne da bi določila deleže, kakor zatrjuje tožeča stranka. Kot je Sodišče namreč že razsodilo, ne obstaja „prioriteta“, da Komisija globo naloži eni ali drugi od teh družb (glej sodbo z dne 18. julija 2013, Dow Chemical in drugi/Komisija, C-499/11 P, EU:C:2013:482, točka 49 in navedena sodna praksa).

206 Na drugi strani je treba ugotoviti, da bi sprejetje take trditve lahko škodovalo cilju mehanizma solidarnosti, ki je v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 201 zgoraj, to, da gre za dodaten pravni instrument, ki ga ima Komisija na voljo za krepitev tako učinkovitosti svojih ukrepov za izterjavo naloženih glob kot cilja odvračanja, ki mu konkurenčno pravo na splošno sledi.

207 Glede na navedeno je treba po podrobnem preverjanju ugotoviti, da Komisija s tem, da ni določila deležev tožeče stranke in intervenientk v okviru njihovega internega razmerja, ni storila napake niti ni kršila načel pravne varnosti in individualizacije kazni.

208 Četrti tožbeni razlog je torej treba zavrniti.

5. Peti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe

209 Tožeča stranka meni, da je Komisija v upravnem postopku kršila njeno pravico do obrambe. Ta peti tožbeni razlog deli na tri dele, pri čemer se prvi nanaša na to, da ji Komisija ni omogočila dostopa do dokumentov, ki so bili bistvenega pomena za njeno obrambo, drugič, da je Komisija nezakonito zavlačevala z dostopom do drugih bistvenih dokumentov in, tretjič, da je predolgo trajanje postopka škodovalo njeni zmožnosti obrambe.

a) Prvi del, ki se nanaša na to, da Komisija tožeči stranki ni omogočila dostopa do bistvenih elementov za njeno obrambo

210 Tožeča stranka zatrjuje, da se je Komisija v izpodbijanem sklepu oprla na več obremenilnih dokazov, da bi ugotovila odgovornost tožeče stranke pri kartelu, vendar ti tožeči stranki niso bili sporočeni. Zlasti naj bi šlo za dokument, ki vsebuje dokaz v zvezi z delegiranimi pooblastili članov upravnega odbora PIA, ter za dokumente, ki vsebujejo dokaz o vlogi odbora za osebne prejemke in odbora za notranjo kontrolo.

211 Komisija te trditve izpodbija.

212 V skladu z ustaljeno sodno prakso je spoštovanje pravice do obrambe temeljna pravica prava Unije, določena v členu 41(2)(a) Listine, ki zahteva spoštovanje pravice do obrambe v vseh postopkih (glej sodbo z dne 17. decembra 2014, Pilkington Group in drugi Komisija, T-72/09, neobjavljena, EU:T:2014:1094, točka 232 in navedena sodna praksa).

213 Upoštevanje pravice do obrambe zahteva, da se zadevnemu podjetju v upravnem postopku da možnost, da ustrezno predstavi stališče glede resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin ter glede dokumentov, ki jih Komisija navaja v utemeljitev svoje trditve o obstoju kršitve Pogodbe (sodba z dne 7. januarja 2004, Aalborg Portland in drugi/Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P in C-219/00 P, EU:C:2004:6, točka 66).

214 V tem smislu člen 27(1) Uredbe št. 1/2003 na eni strani določa, da Komisija podjetjem ali podjetniškim združenjem, na katera se nanaša postopek, ki ga vodi, da priložnost, da izrazijo stališče v zvezi z njenimi očitki, na drugi strani pa, da sklepi Komisije temeljijo samo na očitkih, h katerim so zadevne stranke imele priložnost dati pripombe.

215 Poleg tega v skladu z ustaljeno sodno prakso neposredovanje dokumenta pomeni kršitev pravice do obrambe le, če zadevno podjetje dokaže, prvič, da se je Komisija oprla na ta dokument za utemeljitev svojega očitka glede obstoja kršitve in, drugič, da bi bilo mogoče utemeljenost očitka dokazati le s sklicevanjem na navedeni dokument. Če bi bila na voljo še druga dokazila, s katerimi so se stranke seznanile med upravnim postopkom in s katerimi so posebej podprte ugotovitve Komisije, izločitev nepredloženega obremenilnega dokumenta kot dokaza ne bi vplivala na utemeljenost očitkov iz izpodbijanega sklepa. Zadevno podjetje mora tako dokazati, da bi bil rezultat, do katerega je prišla Komisija v svojem sklepu, drugačen, če bi bilo treba kot obremenilni dokaz izločiti dokument, ki ga Komisija ni posredovala podjetju in na katerega se je oprla pri obtožbi tega podjetja (glej sodbo z dne 9. septembra 2015, Toshiba/Komisija, T-104/13, EU:T:2015:610, točka 129 in navedena sodna praksa).

216 Čeprav tožeča stranka v obravnavani zadevi trdi, da od Komisije ni prejela ne dokumentov v zvezi z obsegom delegiranih pooblastil članov upravnega odbora PIA ne dokumentov v zvezi z odborom za osebne prejemke in odborom za notranjo kontrolo, je treba ugotoviti – kot trdi Komisija – da je ta trditev brez dejanske podlage.

217 Najprej, kot pojasnjuje Komisija – pri čemer tožeča stranka temu ne oporeka – je bila tožeča stranka z dokumentom v zvezi z obsegom delegiranih pooblastil članov upravnega odbora PIA seznanjena 27. marca 2012, dostop pa je imela tako do zaupne kot do nezaupne različice navedenega dokumenta.

218 Dalje, glede dokumenta v zvezi z odborom za osebne prejemke je treba navesti, da gre za zaupno različico odgovora intervenientk na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah. Tožeča stranka je imela 4. januarja in 12. marca 2012 ter 11. septembra 2013 dostop do nezaupne različice tega odgovora, iz katere izhajajo elementi, ki jih Komisija v izpodbijanem sklepu navaja v zvezi s tožečo stranko.

219 Nazadnje, kar zadeva dokument v zvezi z odborom za notranjo kontrolo, gre za dokument, ki je enak tistemu v prilogi 15 odgovora intervenientk na zahtevo po informacijah z dne 20. oktobra 2009, do katere je tožeča stranka dostopila zlasti 26. januarja 2012.

220 Iz tega izhaja, da Komisija ni zavrnila dostopa do dokumentov, ki jih je tožeča stranka navedla v tožbi, in da je torej izpolnila obveznosti, ki jih ima na podlagi sodne prakse, navedene v točki 215 zgoraj.

221 V preostalem tožeča stranka zatrjuje, da ni imela dostopa do dokumentov iz spisa, kot na primer [*zaupno*] in [*zaupno*]. Ker pa je bila ta trditev pred Splošnim sodiščem prvič podana v fazi replike in ker ne temelji na elementih, ki so bili razkriti med postopkom, jo je treba zavreči kot nedopustno. Vsekakor je treba navesti – kot je opozorila Komisija – da je bil dokument [*zaupno*] tožeči stranki posredovan 8. septembra 2011, dokument [*zaupno*] pa vsebuje samo javno dostopne informacije, kot je razvidno iz opombe št. 1127 izpodbijanega sklepa.

222 Prvi del petega tožbenega razloga je torej treba zavrniti.

b) Drugi del, ki se nanaša na to, da je Komisija nezakonito zavlačevala z dostopom tožeče stranke do drugih bistvenih dokumentov za njeno obrambo

223 Tožeča stranka najprej trdi, da ji je Komisija bistvene informacije za njeno obrambo posredovala šele v zelo pozni fazi preiskave, in sicer 17. maja 2013, zaradi česar ni mogla ustrezno uresničiti pravice do obrambe. Te informacije, tako obremenilne kot razbremenilne, naj bi se nanašale, prvič, na dokaze za določitev vloge strateškega odbora, drugič, na dokaze v zvezi z odborom za osebne prejemke in odborom za notranjo kontrolo, tretjič, na dokaze v zvezi vprašanji, ki so se obravnavala na mesečnih sestankih, in četrtič, na dokaze za utemeljitev trditve Komisije, da je tožeča stranka ravnala kot industrijski lastnik.

224 Dalje, tožeča stranka zatrjuje, da pozno posredovanje teh informacij ni odpravilo kršitve njene pravice do obrambe, saj jih ni imela ne med pripravo odgovora na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah ne med zaslišanjem, ki je potekalo junija 2012. Poleg tega bi lahko Komisija po mnenju tožeče stranke bolje upoštevala dokaze, če bi se lahko tožeča stranka o njih izrekla v zgodnejši fazi postopka.

225 Dalje, tožeča stranka trdi, da obrazložitev Komisije, da je pozen dostop do teh informacij utemeljen s potrebo, da se pred posredovanjem dokazov ugotovi njihova utemeljenost, ni utemeljena. Navaja, da je imela Komisija večji del upoštevnih dokazov na voljo več kot leto pred tem.

226 Nazadnje, tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj Komisiji naloži, da v skladu s členom 64(4) Poslovnika Splošnega sodišča z dne 2. maja 1991 za preizkus ob izključitvi javnosti predloži vse upoštevne dokumente, ki jih je Komisija interno objavila med 1. marcem 2012 in 17. majem 2013, zlasti korespondenco s pravno službo in pooblaščencem za zaslišanje ter poročila s sestankov ekipe, zadolžene za zadevo, ali pisna interna navodila ekipe.

227 Komisija te trditve izpodbija.

228 Tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da ji je Komisija prepozno omogočila dostop do bistvenih elementov za njeno obrambo.

229 V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 213 zgoraj, spoštovanje pravice do obrambe v bistvu pomeni, da je bila zadevnemu podjetju v upravnem postopku dana možnost, da ustrezno predstavi stališče glede resničnosti in upoštevnosti zatrjevanih dejstev in okoliščin.

230 V obravnavani zadevi je treba navesti, da v okviru tega dela tožbenega razloga tožeča stranka ne trdi, kot v prvem delu, da ni imela dostopa do dokumentov, ki so bistveni za izvrševanje njene obrambe zoper očitke, ki jih je Komisija v izpodbijanem sklepu podala zoper njo, temveč Komisiji očita le, da ji je te dokumente posredovala prepozno.

231 Vendar je treba, prvič, navesti, da so bili tožeči stranki dokumenti, na katere se sklicuje, posredovani 17. maja 2013, to je približno deset mesecev pred sprejetjem izpodbijanega sklepa. V teh okoliščinah se tožeča stranka ne more veljavno sklicevati na to, da ni imela možnosti predložiti pripomb glede teh dokazov, ker ni imela dovolj časa za njihovo preučitev. Dalje, ugotoviti je treba, da se je tožeča stranka dejansko opredelila do teh dokumentov, zlasti 17. junija 2013, en mesec po njihovem posredovanju, in da nič v njenih pisanjih ne dokazuje, da Komisija ne bi imela časa za upoštevanje teh pripomb, kakor zatrjuje tožeča stranka. Nazadnje, tožeča stranka ne pojasni natančno, katere utemeljitve bi lahko podala, če ji pomanjkanje časa tega ne bi preprečilo.

232 Drugič, navesti je treba, da se od dokumentov, za katere tožeča stranka šteje, da so ji bili posredovani prepozno, dva nanašata na ugotovitve Komisije v zvezi s sodelovanjem tožeče stranke v odboru za osebne prejemke in odboru za notranjo kontrolo družbe Prysmian. Iz analize, opravljene v okviru prvega tožbenega razloga v točkah od 120 do 124 zgoraj, pa je razvidno, da Komisija teh elementov ne more uporabiti za utemeljitev ugotovitve, da je tožeča stranka odločilno vplivala na intervenientki.

V teh okoliščinah je treba očitek tožeče stranke o prepoznem posredovanju teh dveh dokumentov v zvezi z navedenimi elementi zavrniti kot brezpredmeten. Kar pa zadeva sorazmerno kratkost zadevnih dokumentov, in sicer zapisnikov upravnega odbora družbe Prysmian in mesečnih poročil, tožeča stranka ne more trditi, da ni imela časa za njihovo preučitev, da bi pred Komisijo pripravila obrambo.

233 Tretjič, tožeča stranka ne more veljavno zatrjevati, da so bili dokumenti, posredovani 17. maja 2013, edina podlaga za utemeljitev Komisije. V zvezi s tem je treba navesti, da se ugotovitve Komisije v izpodbijanem sklepu opirajo na več drugih dokumentov, ki so bili tožeči stranki v bistvu posredovani po sprejetju obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah 30. junija 2011.

234 Četrtič, čeprav tožeča stranka ni imela dostopa do teh dokumentov za pripravo odgovora na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, je treba spomniti, da je v skladu s sodno prakso obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah pripravljalni dokument, v katerem sta presoja dejanskega stanja in pravna presoja le začasni (sodba z dne 5. decembra 2013, SNIA/Komisija, C-448/11 P, neobjavljena, EU:C:2013:801, točka 42 in navedena sodna praksa). Torej nič ne nasprotuje temu, da se dokumenti, ki so bili prejeti v odgovor na obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah, pozneje uporabijo v končnem sklepu, če je le zadevni osebi kot v obravnavani zadevi omogočeno, da se do njih opredeli.

235 Zato je treba drugi del petega tožbenega razloga delno zavreči kot brezpredmeten in delno zavrniti kot neutemeljen. Glede ukrepa procesnega vodstva, ki ga predlaga tožeča stranka, zadošča navesti, da ta ne pojasni, kako bi ta ukrep lahko podprl njene trditve. V teh okoliščinah predlogu tožeče stranke ni mogoče ugoditi.

c) Tretji del: predolgo trajanje upravnega postopka

236 Tožeča stranka zatrjuje, da je Komisija glede na predolgo trajanje upravnega postopka kršila načelo dobrega upravljanja. V zvezi s tem zlasti navaja, da je preiskava trajala več kot pet let, in sicer od 9. januarja 2009 do 2. aprila 2014. Dodaja, da je to trajanje vplivalo na njeno obrambo, saj je obvestilo o ugotovitvah o možnih kršitvah prejela šele 30. junija 2011, ko je sklad GSCP V že odsvojil zadnji delež v družbi Prysmian, to je leta 2010. Meni tudi, da če predolgo trajanje upravnega postopka ne bi moglo upravičiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa, bi moralo Splošno sodišče vsaj pravično znižati znesek globe, ki ji je bil naložen.

237 Komisija te trditve izpodbija.

238 V skladu z ustaljeno sodno prakso upoštevanje razumnega roka pri vodenju upravnih postopkov na področju konkurenčne politike pomeni temeljno načelo prava Unije, katerega spoštovanje zagotavljata sodišči Unije (glej sodbo z dne 19. decembra 2012, Heineken Nederland in Heineken/Komisija, C-452/11 P, neobjavljena, EU:C:2012:829, točka 97 in navedena sodna praksa).

239 Načelo razumnega roka v upravnem postopku je bilo potrjeno v členu 41(1) Listine, v skladu s katerim ima „vsakdo […] pravico, da institucije, organi, uradi in agencije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko, pravično in v razumnem roku“ (sodba z dne 5. junija 2012, Imperial Chemical Industries/Komisija, T-214/06, EU:T:2012:275, točka 284 in navedena sodna praksa).

240 Razumnost trajanja vsake faze postopka je treba presojati glede na okoliščine posamezne zadeve, še zlasti njen kontekst, ravnanje strank med postopkom, pomen spora za zadevna podjetja in zapletenost zadeve (glej v tem smislu sodbo z dne 20. aprila 1999, Limburgse Vinyl Maatschappij in drugi/Komisija, od T-305/94 do T-307/94, od T-313/94 do T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 in T-335/94, EU:T:1999:80, točka 126).

241 Sodišče je še presodilo, da je v okviru politike konkurence pred Komisijo mogoče v upravnem postopku preizkusiti dve zaporedni obdobji, saj ima vsako od njiju svojo notranjo logiko. Prvo obdobje, ki traja do obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, se začne, ko Komisija na podlagi pooblastil zakonodajalca Unije sprejme ukrepe, ki se navezujejo na očitek o storjeni kršitvi, in ji mora omogočiti, da sprejme stališče o nadaljnjem poteku postopka. Drugo obdobje traja od obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah do sprejetja dokončne odločitve. Komisiji mora omogočiti, da se dokončno opredeli do očitane kršitve (sodba z dne 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, točka 38).

242 Poleg tega iz sodne prakse izhaja, da lahko kršitev načela razumnega roka – kadar je vplivala na izid postopka – povzroči razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa (glej v tem smislu sodbo z dne 21. septembra 2006, Technische Unie/Komisija, C-113/04 P, EU:C:2006:593, točka 48 in navedena sodna praksa).

243 Navesti pa je treba, da kadar gre za uporabo pravil o konkurenci, prekoračitev razumnega roka pomeni ničnostni razlog le, če gre za sklep o ugotovitvi kršitve in če se ugotovi, da je kršitev načela razumnega roka ogrozila pravico zadevnih podjetij do obrambe. Zunaj tega posebnega primera neupoštevanje obveznosti odločanja v razumnem roku ne vpliva na veljavnost upravnega postopka na podlagi Uredbe št. 1/2003 (sodba z dne 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektronisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, točka 42).

244 Ker pa ima spoštovanje pravice do obrambe, ki je načelo, za katero je bilo v sodni praksi Sodišča večkrat poudarjeno, da je temeljno, izjemen pomen v postopkih, kakršen je ta v obravnavani zadevi, se je treba izogniti temu, da bi bila ta pravica nepopravljivo ogrožena zaradi pretirano dolge faze preiskave in da bi to trajanje lahko oviralo pridobitev dokazov za zavrnitev obstoja ravnanj, za katera bi zadevna podjetja lahko odgovarjala. Iz tega razloga preizkus morebitnega oviranja izvrševanja pravice do obrambe ne more biti omejen samo na fazo, v kateri ima ta pravica polni učinek, to je na drugo fazo upravnega postopka. Presoja vira morebitne oslabitve učinkovitosti pravice do obrambe se mora raztezati na ves postopek in se nanašati na njegovo celotno trajanje (sodba z dne 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektronisch Gebied/Komisija, C-105/04 P, EU:C:2006:592, točka 50 in navedena sodna praksa).

245 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da je, kar zadeva prvo fazo upravnega postopka, od vročitve odločbe o inšpekcijskem pregledu intervenientkama januarja 2009 do prejema obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah junija 2011 minilo 29 mesecev. Druga faza upravnega postopka, ki je zajemala čas od prejema obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah do sprejetja izpodbijanega sklepa aprila 2014, pa je trajala 33 mesecev.

246 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da trajanje prve faze upravnega postopka in druge faze tega postopka ni bilo pretirano glede na naloge, ki jih je morala Komisija opraviti, da je dokončala preiskavo in sprejela izpodbijani sklep.

247 Najprej je namreč treba ugotoviti – kot navaja Komisija – da se je preiskava nanašala na obsežen kartel, z veliko udeleženci, ki je trajal skoraj deset let in med trajanjem katerega je morala Komisija posodobiti veliko dokazov, vloženih v spis, vključno z vsemi elementi, zbranimi med pregledi in prejetimi od prosilk za prizanesljivost. Poleg tega je Komisija med navedeno preiskavo udeležencem iz zadevnega sektorja poslala zahteve po informacijah na podlagi člena 18 Uredbe št. 1/2003 in točke 12 obvestila o prizanesljivosti.

248 Dalje je treba navesti, da je Komisija na podlagi obsega dokazov sprejela sklep, ki v angleški jezikovni različici obsega 287 strani in katerega priloga 1 vsebuje popolne sklice na vse dokaze, zbrane med fazo preiskave, in da so obseg in vsebina kartela ter jezikovne ovire izjemni. V zvezi s tem je treba opozoriti, da je imel izpodbijani sklep 26 naslovnikov iz veliko držav, ki so pri kartelu sodelovali v različnih

pravnih oblikah, pri čemer so se med trajanjem kartela in v obdobju po tem prestrukturirali. Poleg tega je treba navesti, da je moral biti navedeni sklep, sestavljen v angleščini, v celoti preveden v nemščino, francoščino in italijanščino.

249 Nazadnje je iz dejanskega stanja, opisanega v točkah od 3 do 10 zgoraj, razvidno, da je Komisija v upravnem postopku sprejela več ukrepov, ki upravičujejo trajanje vsake od faz navedenega postopka in katerih primernosti za potrebe preiskave tožeča stranka ni posebej izpodbijala.

250 Zato je bilo trajanje obeh faz upravnega postopka razumno, tako da je Komisija lahko temeljito presodila dokaze in trditve, ki so jih podale stranke, na katere se je nanašala preiskava.

251 Iz tega izhaja, da tožeča stranka ne more veljavno trditi, da je upravni postopek pri Komisiji trajal predolgo in da je ta kršila načelo razumnega roka.

252 Vsekakor pa tudi če bi se ugotovila morebitno predolgo skupno trajanje upravnega postopka in kršitev načela razumnega roka, taka ugotovitev glede na sodno prakso, navedeno v točkah od 242 do 244 zgoraj, ne bi zadostovala za ugotovitev ničnosti izpodbijanega sklepa.

253 Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da je predolgo trajanje upravnega postopka imelo „posledice za njeno sposobnost obrambe“, zlasti ker je takrat, ko je bila obveščena, da je zajeta s preiskavo, in sicer na datum obvestila o ugotovitvah o možnih kršitvah, to je 30. junija 2011, že odsvojila zadnje deleže v intervenientkah, zaradi česar je imela le omejen dostop do dokazov v zvezi s svojo naložbo. V zvezi s tem pa zadošča opozoriti, da mora tožeča stranka v skladu z ustaljeno sodno prakso zaradi splošne dolžnosti skrbnega ravnanja, ki jo mora spoštovati vsako podjetje ali podjetniško združenje, poskrbeti za dobro beleženje elementov, ki omogočajo rekonstrukcijo njene dejavnosti v knjigah ali arhivih, predvsem da bi imela v primeru sodnih ali upravnih postopkov potrebne dokaze (glej v tem smislu sodbo z dne 16. junija 2011, Heineken Nederland in Heineken/Komisija, T-240/07, EU:T:2011:284, točka 301 in navedena sodna praksa). Ta dolžnost v skladu s sodbo z dne 27. junija 2012, Bolloré/Komisija (T-372/10, EU:T:2012:325, točka 152), velja tudi v zvezi z odsvojitvijo odvisne družbe.

254 Glede poziva tožeče stranke Splošnemu sodišču, naj pravično zniža znesek globe, ki ji je bila naložena, če trajanje upravnega postopka ne bi moglo upravičiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa, je treba šteti, da je bil podan v podporo predlogu za znižanje navedenega zneska, ki bo obravnavan v točki 261 spodaj.

255 Torej je treba tretji del petega tožbenega razloga in tako ta tožbeni razlog v celoti zavrniti.

256 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da tožeči stranki ni uspelo dokazati, da je Komisija storila nepravilnosti, ki bi upravičevale razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa v delu, ki se nanaša nanjo.

257 Predlog tožeče stranke za razglasitev ničnosti je zato treba zavrniti.

B. Predlog za znižanje zneska globe, ki je bila naložena tožeči stranki

258 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj zniža znesek globe, ki ji je bila naložena, da bi se upoštevale napake, ki jih je Komisija storila pri izračunu navedenega zneska. Tožeča stranka poleg tega Splošnemu sodišču predlaga, naj ta znesek pravično zniža, če trajanje upravnega postopka ne bi moglo upravičiti razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa. Nazadnje Splošnemu sodišču predlaga, naj se ji prizna vsakršno znižanje zneska globe, ki bi bilo intervenientkama odobreno na podlagi tožbe, vložene zoper navedeni sklep v zadevi T-475/14, Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi/Komisija.

259 Pred preučitvijo različnih predlogov tožeče stranke za znižanje zneska globe, ki ji je bila naložena, je treba opozoriti, da je nadzor zakonitosti v skladu s členom 261 PDEU dopolnjen z neomejeno pristojnostjo, ki je sodišču Unije priznana s členom 31 Uredbe št. 1/2003. Ta pristojnost sodišču omogoča, da preseže zgolj nadzor zakonitosti sankcije in nadomesti presojo Komisije s svojo ter tako odpravi, zniža ali zviša naloženo globo ali periodično denarno kazen. Vendar je treba poudariti, da izvajanje neomejene pristojnosti ne pomeni nadzora po uradni dolžnosti, in spomniti, da je postopek pred sodiščema Unije kontradiktoren. Razen razlogov javnega reda, kot je neobstoj obrazložitve izpodbijanega sklepa, ki jih mora sodišče preizkusiti po uradni dolžnosti, mora razloge zoper izpodbijani sklep navesti tožeča stranka in predložiti dokaze v podporo tem razlogom (sodba z dne 8. decembra 2011, KME Germany in drugi/Komisija, C-389/10 P, EU:C:2011:816, točki 130 in 131).

1. Predlog za znižanje zneska naložene globe zaradi napak, ki jih je Komisija storila pri izračunu navedenega zneska

260 Na prvem mestu je treba glede poziva tožeče stranke za znižanje zneska globe, ki ji je bila naložena, zaradi napak, ki jih je Komisija storila pri izračunu navedenega zneska, navesti, da so bili na eni strani predlogi tožeče stranke v utemeljitev predlogov za razglasitev ničnosti zavrnjeni, na drugi strani pa ni elementov, ki bi v obravnavani zadevi upravičevali znižanje tega zneska. Iz tega sledi, da je treba ta predlog v celoti zavrniti.

2. Predlog za znižanje zneska naložene globe zaradi predolgega trajanja upravnega postopka

261 Na drugem mestu zadošča glede poziva tožeče stranke, naj se ji zaradi predolgega trajanja upravnega postopka pravično zniža znesek globe, ki ji je bila naložena, opozoriti, da kršitev načela spoštovanja razumnega roka s strani Komisije sicer lahko upravičuje razglasitev ničnosti sklepa, sprejetega na koncu upravnega postopka, ki temelji na členih 101 ali 102 PDEU, če pomeni tudi kršitev pravice zadevnega podjetja do obrambe, vendar taka kršitev načela spoštovanja razumnega roka, tudi če bi bila dokazana, ne more povzročiti znižanja zneska naložene globe (glej sodbo z dne 26. januarja 2017, Villeroy et Boch/Komisija, C-644/13 P, EU:C:2017:59, točka 79 in navedena sodna praksa).

262 Vsekakor pa, kot izhaja iz točke 251 zgoraj, v obravnavani zadevi ni bilo ugotovljeno predolgo trajanje upravnega postopka. Iz tega izhaja, da je treba ta predlog zavrniti.

3. Predlog za znižanje zneska globe, da bi se priznalo vsakršno znižanje zneska globe, ki bi bilo intervenientkama priznano na podlagi tožbe, vložene zoper izpodbijani sklep v zadevi T-475/14

263 Na tretjem in zadnjem mestu je treba glede predloga tožeče stranke, da se ji prizna vsakršno znižanje zneska globe, ki bi ga Splošno sodišče priznalo intervenientkama na podlagi tožbe, vložene zoper navedeni sklep v zadevi T-475/14, Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi/Komisija, opozoriti, da tožeča stranka ni bila spoznana za odgovorno za zadevni kartel zaradi neposredne udeležbe pri njegovih dejavnostih. V skladu s členom 1 tega sklepa se šteje le, da je odgovorna za kršitev kot obvladujoča družba intervenientk.

264 Če pa odgovornost obvladujoče družbe izhaja le iz neposrednega sodelovanja njene odvisne družbe pri kršitvi in sta ti družbi vložili ločeni tožbi z istim predmetom, lahko Splošno sodišče, ne da bi odločilo *ultra petita*, upošteva razglasitev ničnosti ugotovitve o kršitvi v zvezi z odvisno družbo za določeno obdobje in sorazmerno zniža znesek globe, ki je bila solidarno naložena obvladujoči in odvisni družbi.

265 V zvezi s tem je na eni strani za ugotovitev odgovornosti gospodarske enote potrebno, da se predloži dokaz, da je vsaj en subjekt kršil pravila Unije o konkurenci in da je to navedeno v sklepu, ki je postal dokončen, na drugi strani pa razlog za ugotovitev, da odvisna družba ni storila kršitve, ni pomemben.

266 V tem okviru se je treba sklicevati na to, da je odgovornost obvladujoče družbe v celoti izpeljana in je posledica neposrednega sodelovanja odvisne družbe pri kršitvi. V takem primeru namreč odgovornost obvladujoče družbe izvira iz kršitvenega ravnanja njene odvisne družbe, ki se obvladujoči družbi pripiše ob upoštevanju gospodarske enote, ki jo ti družbi sestavljata. Odgovornost obvladujoče družbe je zato nujno odvisna od dejanj, ki sestavljajo kršitev, ki jo je storila odvisna družba, in s katerimi je njena odgovornost neločljivo povezana.

267 Iz enakih razlogov je treba pojasniti, da je treba v okoliščinah, v katerih noben dejavnik samostojno ne opredeljuje ravnanja, ki se očita obvladujoči družbi, znižanje zneska globe, ki je solidarno naložena odvisni in obvladujoči družbi, načeloma – če so izpolnjeni zahtevani postopkovni pogoji – razširiti na obvladujočo družbo.

268 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da so tako tožeča stranka kot intervenientki vložile tožbo zoper izpodbijani sklep in da imata ti tožbi deloma isti predmet, in sicer, primarno, odpravo globe, določene v členu 2(f) navedenega sklepa v delu, v katerem se nanaša nanje, in podredno, znižanje zneska navedene globe, ki jim je bila solidarno naložena.

269 V teh okoliščinah bi bilo treba tožeči stranki priznati enake ugodnosti na podlagi morebitne razglasitve ničnosti izpodbijanega sklepa kot intervenientkama v okviru tožbe, vložene v zadevi T-475/14.

270 Vendar je treba poudariti, da je Splošno sodišče v današnji sodbi v zadevi T-475/14, Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi/Komisija, zavrnilo tožbo v zadevi, v kateri je bila izdana ta sodba, in sicer tako predlog intervenientk za razglasitev ničnosti kot njun predlog za znižanje zneska glob, ki sta jima bili naloženi.

271 Zato predlogu tožeče stranke, da se ji prizna vsakršno znižanje, ki bi se priznalo intervenientkama na podlagi tožbe, vložene zoper navedeni sklep v zadevi T-475/14, Prysmian in Prysmian Cavi e Sistemi/Komisija, ni mogoče ugoditi, zaradi česar je treba predlog za znižanje zneska globe, naložene tožeči stranki, zavrniti v celoti.

272 Glede na vse zgoraj navedeno je treba to tožbo zavrniti.

IV. Stroški

273 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

274 Ker tožeča stranka s svojimi predlogi in razlogi ni uspela, ji je treba v skladu s predlogom Komisije naložiti plačilo stroškov tega postopka.

275 V skladu s členom 138(3) Poslovnika lahko Splošno sodišče intervenientu, ki ni eden od subjektov iz odstavkov 1 in 2 navedenega člena, naloži, da nosi svoje stroške. V okoliščinah tega spora je treba odločiti, da družbi Prysmian in PrysmianCS nosita svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družba The Goldman Sachs Group, Inc. nosi svoje stroške in stroške Evropske komisije.

3. Družbi Prysmian SpA in Prysmian Cavi e Sistemi Srl nosita svoje stroške.

Collins Kancheva Barents

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 12. julija 2018.

Podpisi

Kazalo

I. Dejansko stanje 2

A. Tožeča stranka in zadevni sektor 2

B. Upravni postopek 2

C. Izpodbijani sklep 3

1. Zadevna kršitev 3

2. Odgovornost tožeče stranke 4

3. Naložena globa 4

II. Postopek in predlogi strank 5

III. Pravo 6

A. Predlog za razglasitev ničnosti 6

1. Prvi tožbeni razlog: kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003, napačna uporaba prava ter očitna napaka pri presoji 6

a) Prvi del: uporaba domneve dejanskega odločilnega vplivanja za obdobje od 29. julija 2005 do 3. maja 2007 7

1) Prvi očitek: uporaba domneve dejanskega odločilnega vplivanja za obdobje od 29. julija 2005 do 3. maja 2007 7

2) Drugi očitek: ovrženje domneve dejanskega odločilnega vplivanja 11

b) Drugi del: ugotovitve Komisije v zvezi z obdobjem od 29. julija 2005 do 28. januarja 2009 . 12

1) Pristojnost tožeče stranke za imenovanje članov upravnih odborov skupine Prysmian ter pristojnost za sklic skupščin delničarjev in predlaganje odpoklica članov upravnega odbora ali celotnega upravnega odbora 14

2) Dejanska zastopanost tožeče stranke v upravnem odboru družbe Prysmian 16

3) Pooblastilo za upravljanje zastopnikov tožeče stranke v upravnem odboru 17

4) Pomen vloge, ki jo je tožeča stranka imela v odborih družbe Prysmian 18

5) Prejemanje redno posodobljenih informacij in mesečnih poročil 19

6) Ukrepi za zagotovitev nadaljnjega odločilnega nadzora po datumu PJP 19

7) Dokaz o značilnem ravnanju kot industrijski lastnik 21

8) Presoja vseh elementov, navedenih v izpodbijanem sklepu 22

c) Tretji del: ugotovitev Komisije, da tožeča stranka v bistvu ni bila zgolj navaden finančni vlagatelj 22

2. Drugi tožbeni razlog: kršitev člena 2 Uredbe št. 1/2003, nezadostnost dokazov in kršitev obveznosti obrazložitve iz člena 296 PDEU 24

a) Prvi del: kršitev člena 2 Uredbe št. 1/2003 in nezadostnost dokazov 24

b) Drugi del: kršitev obveznosti obrazložitve 25

3. Tretji tožbeni razlog: kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003 ter kršitev načela osebne odgovornosti in domneve nedolžnosti 27

4. Četrti tožbeni razlog: kršitev člena 101 PDEU in člena 23(2) Uredbe št. 1/2003, očitna napaka pri presoji ter kršitev načel pravne varnosti in individualizacije kazni 28

5. Peti tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe 29

a) Prvi del, ki se nanaša na to, da Komisija tožeči stranki ni omogočila dostopa do bistvenih elementov za njeno obrambo 29

b) Drugi del, ki se nanaša na to, da je Komisija nezakonito zavlačevala z dostopom tožeče stranke do drugih bistvenih dokumentov za njeno obrambo 31

c) Tretji del: predolgo trajanje upravnega postopka 32

B. Predlog za znižanje zneska globe, ki je bila naložena tožeči stranki 34

1. Predlog za znižanje zneska naložene globe zaradi napak, ki jih je Komisija storila pri izračunu navedenega zneska 35

2. Predlog za znižanje zneska naložene globe zaradi predolgega trajanja upravnega postopka 35

3. Predlog za znižanje zneska globe, da bi se priznalo vsakršno znižanje zneska globe, ki bi bilo intervenientkama priznano na podlagi tožbe, vložene zoper izpodbijani sklep v zadevi T-475/14 35

IV. Stroški 36